

บทที่ 10

องค์การการเงินระหว่างประเทศ

ระยะระหว่างปี ค.ศ. 1919 -1939 ได้มีความยุ่งยากและลำบากเกิดแก่ประเทศซีกโลกตะวันตกหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 อันตรายจากลัทธิฟิ่งตนเอง และอยู่อย่างโดดเดี่ยว ความเสื่อมโทรมทางการค้า และการเคลื่อนย้ายเงินทุนทำให้เศรษฐกิจตกต่ำหนักยิ่งขึ้น ในสมัยนั้นเป็นระยะที่มีการป้องกันทางการค้าของตนเองของสหรัฐอเมริกา โดยตั้งกำแพงภาษีพิภักดิ์ภาษีศุลกากร The Hawley - Smooth Tariff (1930) ผลคือการกระทำตอบแทนเป็นการแก้แค้นเกิดขึ้นทั่วโลก ตามมาด้วยความตกต่ำทางการค้าของโลกอย่างมากมาย

เมื่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมทางการค้า และการเงินของโลกยังอยู่ในสภาพเช่นนั้น ผู้แทนของประเทศสัมพันธมิตรหลายประเทศต่างได้มาพบปะกันที่เมือง Bretton Woods, New Hampshire ในปี 1944 เพื่อวางแผนและควบคุมความสัมพันธ์ทางการค้า และการเงินระหว่างประเทศของโลกภายหลังสงคราม

การวางแผน ณ Bretton Woods แบ่งออกได้เป็นสามเรื่องใหญ่ ๆ คือ ปัญหาทางการเงิน ปัญหาการให้สินเชื่อ และปัญหาการค้า สำหรับองค์การระหว่างประเทศที่ได้วางแผนไว้เพื่อรับภาระเกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้คือ

1. กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (The International Monetary Fund)
2. ธนาคารระหว่างประเทศเพื่อการบูรณะและวิวัฒนาการ (International Bank for Reconstruction and Development)

กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (The International Monetary Fund)

กองทุนการเงินระหว่างประเทศ เป็นองค์การพิเศษตั้งขึ้นตามบัญญัติของสหประชาชาติ เป็นองค์การอิสระของสหประชาชาติ มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับเรื่องการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นโครงสร้างและหน้าที่ขององค์การ

วัตถุประสงค์ของ IMF

ระบุไว้ในมาตรา 1 ของ Bretton Woods Agreements คือ

1. เพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางการเงินระหว่างประเทศ โดยจัดตั้งข้อตกลงแลกเปลี่ยนทางการเงินระหว่างประเทศสมาชิก เป็นกลไกเพื่อให้คำปรึกษา และร่วมมือช่วยเหลือในปัญหาการเงินระหว่างประเทศ
2. เพื่อก่อให้เกิดการขยายตัว และความเจริญเติบโตทางการค้าระหว่างประเทศ เพื่อเข้าช่วยเรื่องฐานะและความเป็นอยู่ ระดับการจ้างงาน และรายได้แท้จริงให้สูงขึ้น และเพื่อเข้าช่วยพัฒนาทรัพยากรที่จะก่อผลให้แก่สมาชิกเอง เป็นวัตถุประสงค์เบื้องต้นของนโยบายเศรษฐกิจ
3. เพื่อส่งเสริมเสถียรภาพของการแลกเปลี่ยนเงินตรา เพื่อจัดการแลกเปลี่ยนระหว่างสมาชิกให้เป็นระเบียบ และเพื่อหลีกเลี่ยงการแข่งขันกันลดค่าเงินตรา
4. เพื่อช่วยก่อตั้งระบบการชำระเงินหลายทาง เกี่ยวกับรายการบัญชีเดินสะพัดระหว่างสมาชิกด้วยกัน และยกเลิกระเบียบข้อบังคับควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ อันเป็นอุปสรรคต่อความเจริญเติบโตทางการค้าของโลก
5. เพื่อให้ความมั่นใจแก่สมาชิก โดยการตั้งทรัพย์สินของกองทุนที่สมาชิกจะใช้ได้ด้วยความระมัดระวังตามสมควร เป็นการเปิดโอกาสให้แก่สมาชิกได้ใช้เงินกองทุนนั้น แก้ไขปัญหาดุลการชำระเงิน โดยไม่ต้องอาศัยมาตรการอื่นที่เป็นการทำลายความเจริญก้าวหน้าของชาติและระหว่างประเทศ

หน้าที่โดยเฉพาะของ IMF

หน้าที่สำคัญของ IMF คือ ทางควบคุมบริหาร (regulatory) ทางการเงิน (financial) และให้คำปรึกษาแนะนำ (consultative) อาจสรุปได้ดังนี้

1. การบริหารนโยบายบริหารเงินตราต่างประเทศไว้ใน Articles of Agreement นโยบายหลักคือ การส่งเสริมอัตราแลกเปลี่ยนคงที่ทั่วโลก และการส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนเงินสกุลต่างๆ ได้โดยเสรี
2. การให้คำแนะนำทางเทคนิคแก่สมาชิก เกี่ยวกับมาตรการทางการค้าและทางเศรษฐกิจ เพื่อให้มีเสถียรภาพภายในประเทศและมียอดเงินฝากต่างประเทศ

3. การอนุมัติ (หรือไม่อนุมัติ) การเปลี่ยนค่าเสมอภาค และอัตราแลกเปลี่ยนเป็นทางการเงินสกุลของประเทศสมาชิก และการให้คำปรึกษาแก่สมาชิกเกี่ยวกับข้อบังคับที่ประเทศสมาชิกใช้ในการชำระหนี้ระหว่างประเทศ
4. การให้เงินกู้ระยะสั้นเป็นเงินสกุลต่างประเทศแก่สมาชิกจากเงินกองทุน
5. การกู้ยืมและให้กู้ยืมเงินตราสกุลต่างๆ ระหว่างประเทศอุตสาหกรรม (เริ่มใช้ตั้งแต่เดือนตุลาคม 1962)
6. การให้เงินกู้แก่ประเทศสมาชิกที่ขาดแคลนเงินตราต่างประเทศ เนื่องจากการขึ้นราคาน้ำมัน (เริ่มใช้ตั้งแต่เดือนตุลาคม 1974)

ลักษณะการบริหารของ IMF

1. สมาชิกและการจัดสรรโควต้า

เมื่อเริ่มก่อตั้ง IMF มีสมาชิกเริ่มต้นเพียง 35 ประเทศ ต่อจากนั้นสมาชิกค่อยมีเพิ่มมากขึ้นจนถึงปัจจุบันมีอยู่ถึง 178 ประเทศ การรับสมาชิกใหม่แต่ละราย IMF จะจัดสรรโควต้าให้แก่สมาชิกนั้นๆ ตามส่วนของการค้าของสมาชิกนั้นทั่วโลก โควต้าจะเป็นตัวกำหนดเงินสมทบของสมาชิกที่สมทบให้แก่ทรัพย์สินของกองทุน โควต้าของประเทศส่วนมากรวมทั้งสหรัฐอเมริกาและอังกฤษได้เพิ่ม 50 เปอร์เซ็นต์ในปี 1958 ประเทศที่เจริญเติบโตเป็นพิเศษ หลังสงคราม ได้แก่ แคนาดา เยอรมัน และญี่ปุ่นก็มีโควต้าเพิ่มขึ้นอย่างมาก ส่วนโควต้าเล็กๆ ของบางประเทศก็ได้รับการปรับปรุงเข้าสู่ระดับตามสมควร การเพิ่มเช่นนี้เป็นการทาบตามครั้งแรกต่อรัฐบาลสมาชิกเพื่อเพิ่มทรัพย์สินของกองทุนนับแต่เริ่มดำเนินการมา

2. เงินสมทบ

ประเทศสมาชิกทั้งหมดต้องส่งทองคำและเงินตราเพื่อสมทบเข้ากองทุน โควต้าของสมาชิกแต่ละประเทศขึ้นอยู่กับสภาพทางเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ ประเทศจะต้องสมทบเป็นทองคำ 25 เปอร์เซ็นต์ เรียกว่า GOLD TRANCHE และอีก 75 เปอร์เซ็นต์สมทบด้วยเงินตราสกุลของตน

3. โควต้าและสิทธิการลงคะแนนเสียง

สำหรับประเทศสมาชิกมีรายงานอยู่ในรายงานประจำปีของกองทุน อำนวยการลงคะแนนเสียงมอบให้คณะกรรมการผู้ว่าการ (Board of Governors) และคณะกรรมการบริหาร 12 นาย (Twelve Executive Directors) แต่ละประเทศตั้งผู้ว่าการ และผู้ว่าการแต่ละคนมีคะแนนเสียง 250 เสียงบวกเพิ่มอีก 1 คะแนนเสียงทุก ๆ 100,000 ดอลลาร์ ของเงินสกุลของประเทศนั้น ที่ขายโดยกองทุนและจำนวนคะแนนเสียงจะลดลงไป 1 คะแนนเสียง ทุก ๆ 100,000 ดอลลาร์ของเงินตราต่างประเทศที่ซื้อไปจากกองทุนโดยประเทศสมาชิก กรรมการบริหารห้าคนมาจากประเทศที่มีโควต้ามากที่สุดและอีกเจ็ดคนเลือกโดยสมาชิกประเทศอื่นๆ กรรมการบริหารที่ได้รับเลือกนี้ มีสิทธิลงคะแนนเสียงเท่ากับจำนวนคะแนนเสียงที่ประเทศนั้น ๆ มีอยู่รวมกับคะแนนเสียงของประเทศอื่น ๆ ที่คัดเลือกประเทศนั้นมาเป็นผู้แทน กรรมการผู้ว่าการอาจจะทำการแทนทั้งหมดได้ ยกเว้นแต่หน้าที่ที่สำคัญก็มอบให้แก่กรรมการบริหาร ในชุดของคณะกรรมการบริหาร ก็จะมีผู้จัดการอยู่หนึ่งนาย

นโยบายปริวรรตเงินตราต่างประเทศ (Foreign Exchange Policy)

หน้าที่ประการแรกคือ ปฏิบัติตามนโยบายที่ให้ประเทศสมาชิกตกลงยอมรับค่าเสมอภาคของเงินสกุลของตนที่กองทุนกำหนด และให้แต่ละประเทศสมาชิกดำรงอัตราแลกเปลี่ยนสำหรับเงินสกุลของตนไว้ภายใน 1 เปอร์เซ็นต์เหนือค่าเสมอภาค หรือ 1 เปอร์เซ็นต์ต่ำกว่าค่าเสมอภาค เป็นการรักษาสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยน (Exchange Rate Stability) ดังจะกล่าวต่อไปนี้

ค่าเสมอภาคจะกำหนดเทียบกับค่าทองคำเป็นเกณฑ์ แต่ค่าเสมอภาคก็อาจจะเทียบกับดอลลาร์อเมริกันได้เหมือนกัน เพราะเริ่มต้นดอลลาร์มีค่าเทียบกับทองคำ คือ 1 ดอลลาร์ = 1/35 เอนซ์ทองคำหรือทองคำมีค่าเป็นทางการเท่ากับ 35 ดอลลาร์ต่อ 1 ทรอยเอนซ์ เงินสกุลมีค่าเทียบกับดอลลาร์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนั้นความสัมพันธ์นี้จะกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างเงินตราสองสกุลได้ ยกตัวอย่างเช่น เงินปอนด์อังกฤษมีค่าเท่ากับ 2.40 ดอลลาร์และเงินฝรั่งเศสเท่ากับ 18 เซ็นต์สหรัฐ ดังนั้น 1 ปอนด์สเตอร์ลิงค์ = 131/3 ฝรั่งเศส

ค่าของเงินสกุลหนึ่งในตลาดแลกเปลี่ยนเงินตรา ย่อมจะไม่ตรงกับค่าเสมอภาคของเงินสกุลนั้นเสมอไป เพราะตามระบบ IMF อนุญาตให้เงินทุกสกุลลอยตัวตามดีมานด์ของตลาดได้ไม่เกิน 1% เหนือกว่าหรือ 1% ต่ำกว่าค่าเสมอภาคของเงินสกุลนั้นๆ ดังนั้น เงินปอนด์อังกฤษซึ่งมีค่าเสมอภาค \$2.40 อาจจะมีค่าขึ้นลงได้ในตลาดระหว่าง \$2.376 และ \$2.424 ค่าจำกัดที่ื่อนี้เรียกว่า Intervention points สำหรับเงินสกุลใดสกุลหนึ่งเพราะระเบียบข้อบังคับของ IMF ต้องการให้รัฐบาลของประเทศนั้น ป้องกันเงินสกุลของตนไม่ให้เกินค่าจำกัดนี้ไป ถ้าความต้องการ

ของต่างประเทศในเงินสกุลนั้นมีมากขึ้นเกินกว่าชีพพลายของเงิน ราคาของเงินก็จะขึ้น รัฐบาลของประเทศนั้นก็จะเข้ารับซื้อเงินตราต่างประเทศที่มีมาแลกกับเงินสกุลของตน ทั้งนี้ โดยกระทำเมื่อถึงค่าจำกัดหรือก่อนถึงค่าจำกัดที่เมื่อไว้ (Intervention points)

เพื่อรักษาเสถียรภาพของเงินตรา กองทุนมีสินทรัพย์สภาพคล่องไว้ให้เพียงพอแก่การคลังของประเทศใดประเทศหนึ่ง เพื่อค้ำจุนค่าของเงินสกุลนั้นในตลาดแลกเปลี่ยนเงินตรา ด้วยเหตุนี้กองทุนจึงต้องการให้ค่าเสมอภาคเป็นค่าเสมอภาคแท้จริง (Realistic par value) ซึ่งเป็นค่าที่ให้ความสัมพันธ์ระหว่างต้นทุนและราคาของประเทศสมาชิก และของประเทศอื่นที่ทำการค้ากับประเทศสมาชิก หากอัตราแลกเปลี่ยนมีค่าเกินกว่าเงินสกุลใดสกุลหนึ่ง (Over valuation) ผลที่ตามมาก็คือดุลการค้าจะเสียเปรียบ ดีมานด์สำหรับสินค้าขาออกของประเทศนั้นจะตกต่ำ ส่วนดีมานด์ของสินค้าเข้าจะเพิ่มขึ้น เป็นผลให้เกิดการว่างงานในประเทศนั้นจนอาจต้องลดอัตราแลกเปลี่ยนให้ต่ำลง และจำเป็นต้องแก้ปัญหาในด้านบริหารเงินตรา และวางนโยบายภายในประเทศเสียใหม่ หรือเพิ่มประสิทธิภาพในระเบียบข้อบังคับการชำระเงิน ทางด้านกองทุนจะเสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงค่าเสมอภาคมิได้ตาม The Articles of Agreement แต่ประเทศสมาชิกใดต้องการเปลี่ยนอัตราแลกเปลี่ยนของตนก็ต้องปรึกษากับกองทุน การเปลี่ยนค่าเงินตราที่ขอมมาแต่ละคราวต้องไม่เกิน 1% การเปลี่ยนค่าไปมากอาจต้องทำความตกลงเป็นพิเศษ หรือไม่ก็ถูกคัดค้านจากกองทุน ตามปกติการขอเปลี่ยนค่าเงินตรา เพื่อแก้ความไม่สมดุลขั้นพื้นฐานมักจะได้รับอนุมัติจากกองทุนเสมอ

โดยหลักการกองทุนขอให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนคงที่ กองทุนที่สนับสนุนประเทศต่าง ๆ ให้ดำเนินการตามนโยบายหารายได้ และการเงินภายในประเทศที่มี 'ส่วนช่วย' ให้เกิดเสถียรภาพในอัตราแลกเปลี่ยน แต่กระนั้นยังมีเหตุการณ์ที่ชักนำไปบางประเทศต้องปล่อยอัตราแลกเปลี่ยนให้ขึ้นลงโดยเสรีมากกว่าที่จะกำหนดตามหลักค่าเสมอภาค โดยผ่านการอนุมัติของกองทุนประเทศนั้นๆ อาจทำเช่นนั้น เพื่อหาค่าเสมอภาคที่แท้จริงได้ในที่สุด ซึ่งดีกว่าการขึ้นหรือลดค่าเสมอภาคหลายๆ ครั้งในระยะติดกัน จะเห็นได้ว่าขณะนี้ประเทศในยุโรป และญี่ปุ่นต่างปล่อยเงินสกุลของตนให้ลอยตัว (Floating) ตามอุปสงค์ และอุปทานของตลาดแลกเปลี่ยนเงินตรา โดยยังไม่มีทีท่าว่าจะกลับไปใช้อัตราแลกเปลี่ยนคงที่เช่นแต่ก่อน

หน้าที่เป็นที่ปรึกษา (The Advisory Function)

หน้าที่ประการที่สองของกองทุน คือ การแนะนำให้คำปรึกษาแก่ประเทศต่างๆ นอกจากการช่วยทางด้านเทคนิคแล้ว กองทุนอาจจะแนะนำแก่ประเทศที่มีเงินเฟ้ออย่างรุนแรง เพราะรัฐบาลจ่ายเงินมากกว่ารายรับ หรือการขยายเครดิตมากเกินไป รัฐบาลต้องเข้ามาตราการทาง

การเงินซึ่งรวมทั้งการเข้มงวดในนโยบายให้เครดิต การแก้ไขในเรื่องเพิ่มรายได้ประจำปีและลดรายจ่ายลง การเข้าตรวจสอบการปฏิบัติงานขององค์การของรัฐบาลเสียใหม่ เพื่อจัดการรั่วไหลทางการเงินของรัฐ สิ่งเหล่านี้สนับสนุนกลไกทางการเงินแข็งแกร่งขึ้น นอกจากนี้อาจยินยอมให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนขึ้นลง และมีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยใหม่ สนับสนุนในด้านการค้ามากที่สุดเมื่อประเทศใดตกลงในโครงการจัดเงินเพื่อภายในประเทศ และการขาดความสมดุลการชำระเงินกองทุนก็จะเตรียมการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน

นอกจากหน้าที่เป็นที่ปรึกษาแก่ประเทศใดประเทศหนึ่งโดยเฉพาะแล้ว ยังมีรายงานประจำปีของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งจะรายงานภาวะเศรษฐกิจประจำปีและให้คำแนะนำแก่ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก เช่นรายงานประจำปี 1974 เมื่อวันที่ 15 กันยายน 1974 กล่าวเตือนว่าภาวะเศรษฐกิจตกต่ำของโลกอาจจะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้ แม้ว่าขณะนี้สัญญาภัยดังกล่าวจะยังไม่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดก็ตาม บรรดาเจ้าหน้าที่อาวุโสของประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลายต่างมีความเห็นสอดคล้องกันว่า ภาวะตกต่ำของเศรษฐกิจของโลกที่จะเกิดขึ้นนั้น มิใช่เกิดจากภาวะเงินเฟ้อที่รุนแรงทั่วโลก การตกต่ำในการผลิตและการเพิ่มราคาน้ำมันขึ้นสูงถึง 400% แต่จะเกิดขึ้นเนื่องจากการขาดความร่วมมือกันระหว่างนานาประเทศ ในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของโลก หากปราศจากความร่วมมือกันแล้ว การแข่งขันกันในการลดค่าเงินตราของตนลง และการตั้งข้อกำหนดในด้านการค้าก็จะมีขึ้น เป็นสาเหตุสำคัญที่จะทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำขึ้นทั่วโลก ซึ่งคล้ายคลึงกับภาวะเศรษฐกิจหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ทุกประเทศใช้วิธีแก้ปัญหาเศรษฐกิจภายในประเทศของตน โดยไม่คำนึงถึงความร่วมมือระหว่างนานาประเทศ รายงานยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า ในกลางปี 1974 โลกต้องประสบกับภาวะยุ่งเหยิงอันเนื่องมาจากเกิดภาวะเงินเฟ้อขึ้นทั่วโลก ความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจลดลง และการขาดความสมดุลการชำระเงินของโลก สถานการณ์เช่นนี้อาจจะสร้างปัญหาเศรษฐกิจที่ร้ายแรง และยุ่งเหยิงมากที่สุดแก่ประเทศต่าง ๆ และแก่โลกโดยส่วนรวม นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอันเร่งด่วนที่ทุกประเทศทั่วโลกจะต้องร่วมมือและทำความเข้าใจระหว่างกัน เพื่อช่วยแก้ปัญหาดังกล่าว

การอนุมัติเปลี่ยนแปลงค่าเสมอภาค (The Approval of changes in par values)

หน้าที่ประการที่สามของกองทุนก็คือ การอนุมัติ (หรือไม่อนุมัติ) การเปลี่ยนแปลงค่าเสมอภาคของอัตราแลกเปลี่ยนเป็นทางการ และให้คำปรึกษากับประเทศสมาชิกอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับที่ประเทศนั้นได้ใช้ในการชำระเงินระหว่างประเทศ ในการดำเนินการตามหน้าที่นี้กองทุนมีหน้าที่ทำอยู่ 2 ประการ คือ

1. ตัดสินใจว่าการเปลี่ยนแปลงเหมาะสมหรือไม่เพียงใด และระเบียบข้อบังคับในการชำระเงินยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่
2. วิจัยภาวะเศรษฐกิจทั้งภายในและภายนอกประเทศของประเทศสมาชิก เพื่อแนะนำแนวทางการปฏิบัติอันสมควร และเพื่อช่วยลดหรือยกเลิกระเบียบข้อบังคับเสีย

ในเดือนกุมภาพันธ์ 1961 คำโครงของกิจการของกองทุนได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ในขณะนั้น เงินตราหลายสกุลที่ใช้คำนวณการค้าระหว่างประเทศสามารถเปลี่ยนได้ สมาชิก 9 ประเทศ จากยุโรปตะวันตก ได้แก่ เบลเยียม ฝรั่งเศส เยอรมัน ไอร์แลนด์ อิตาลี ลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ สวีเดน และอังกฤษ ต่างยอมรับข้อผูกพันตามมาตรา 8 ของ Articles of Agreements ของกองทุน มาตรานี้ให้ประเทศสมาชิกพึงปฏิบัติตามบทบัญญัติให้หลีกเลี่ยงข้อบังคับในการชำระเงินสกุลอื่น อัตราแลกเปลี่ยนหลายอัตรา รวมทั้งวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับเงินตราไม่เป็นแบบเดียวกัน

การให้กู้ระยะสั้น (Short -Term Advances)

หน้าที่ประการที่สี่ของกองทุนคือ ให้เงินกู้ระยะสั้นเป็นการชั่วคราวแก่สมาชิก ซึ่งมีดุลการชำระเงินขาดดุล กองทุนจะให้สมาชิกกู้เงินได้โดยอัตโนมัติ จนกระทั่งกองทุนถือเงินตราสกุลของประเทศสมาชิกผู้กู้เท่ากับ 100 เปอร์เซ็นต์ของโควตาของประเทศนั้น เงินกู้ 25 เปอร์เซ็นต์แรกของเงินสมทบ เฉพาะส่วนของโควตาที่ประเทศนั้นจ่ายเป็นทองคำและไม่ใช่เงินตราต่างประเทศ ดังนี้ ส่วนที่กู้ยืมไปนี้เรียกว่า " Gold Tranche " (Tranche หมายถึง หุ่นหรือส่วน) เป็นการให้กู้โดยอัตโนมัติ ส่วนที่เหลือ 75 เปอร์เซ็นต์จ่ายเป็นเงินสกุลของตน ถือเป็นหลักทรัพย์สินที่กองทุนอาจจะให้ประเทศอื่นที่ขอเข้ามาได้ ประเทศสมาชิกเจ้าของโควตาเองอาจจะขอกู้จากกองทุนโดยซื้อเงินตราต่างประเทศจากกองทุนด้วยการส่งมอบเงินสกุลของตน จนกระทั่งกองทุนถือเงินสกุลของตนไว้ถึง 200 เปอร์เซ็นต์ของโควตานั้น เช่นนี้ยอมหมายความว่า สมาชิกสามารถซื้อเงินตราต่างประเทศได้ถึง 125 เปอร์เซ็นต์ของโควตาของตน ถึง Gold Tranche ของประเทศหนึ่งประเทศใดหมดไปแล้วก็ตาม เงินกู้ลำดับต่อไปที่กองทุนยังคงให้ความช่วยเหลือเรียกว่า "Credit Tranche" Credit Tranche จะเกิดขึ้นได้เมื่อกองทุนถือเงินตราสกุลของประเทศนั้นไว้เกินกว่า 100 เปอร์เซ็นต์ของโควตาของสมาชิกประเทศนั้น แต่น้อยกว่า 200 เปอร์เซ็นต์ ส่วนของเครดิตช่วงนี้ไม่เป็นไปโดยอัตโนมัติ เมื่อเงินกู้มากขึ้นเท่าใดกองทุนก็จะเข้มงวดมากขึ้นเท่านั้น อาจจะวางระเบียบเรียกร้องให้ผู้ปฏิบัติการหารายได้ประจำปีและการเงิน เป็นการช่วยป้องกันสกุลนั้นไว้ชั่วคราว บทบัญญัติสำหรับการกู้เงินเพิ่มจาก Gold and Credit Tranche มีอยู่เหมือนกันแต่มีไม่บ่อยครั้ง

กองทุนอาจจะทำข้อตกลงถาวร (Stand-by Arrangements) ไว้กับประเทศสมาชิกข้อตกลงนี้คล้ายกับวงเงินเครดิต ให้สิทธิสมาชิกประเทศหนึ่งกู้ หรือถอนเงินที่ระบุไว้ได้ภายในกำหนด 6 เดือน ถึง 1 ปี ข้อตกลงบางรายอาจจะขยายกำหนดเวลาออกไป กองทุนอาจจะตั้งวงเงินไว้ในข้อตกลง (declaration of intent) ไว้ในสัญญาข้อตกลง

ในเดือนกันยายน 1974 กองทุนโดย 128 ประเทศได้ประกาศตั้งนโยบายเงินกู้ใหม่ เพื่อช่วยเหลือประเทศยากจนในโลก โดยคิดดอกเบี้ยในอัตราต่ำ ต่อจากนี้ไปประเทศกำลังพัฒนาซึ่งเป็นสมาชิกของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ มีสิทธิที่จะขอกู้เงินจากกองทุนได้เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่มีกองทุนเป็นต้นมา และมีระยะเวลาเงินกู้ได้ถึง 3 ปี โดยเสียอัตราดอกเบี้ยเพียง 4% เท่านั้น นอกจากนี้ ยังสามารถขยายเครดิตให้ในกรณีพิเศษ ทั้งนี้เพื่อช่วยเหลือสมาชิกเท่าที่จำเป็น

สภาพคล่องระหว่างประเทศ (International Liquidity)

สภาพคล่องระหว่างประเทศ หมายถึง จำนวนทรัพย์สินการเงินและอำนาจกู้ยืมที่จะหาได้เพื่อคำนวณการติดต่อบริหารระหว่างประเทศสภาพคล่องนี้มีอยู่ 2 ชนิด คือ ชนิดไม่เป็นทางการ (nonofficial) และชนิดเป็นทางการ (Official)

ชนิดไม่เป็นทางการ (Nonofficial Liquidity) สภาพคล่องในภาคเอกชนถือเป็น Nonofficial Liquidity คำจำกัดความของจำนวน Liquidity คือทรัพย์สินด้านการเงินของบริษัททั้งสิ้นที่ดำเนินการในตลาดการเงินระหว่างประเทศ รัฐบาลประเทศต่างๆ มักจะอาศัยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเป็นเครื่องบังคับ และขัดขวางการใช้สภาพคล่องทางธุรกิจ ความไม่สมดุลย่อมนำไปสู่สิทธิเรียกร้องสภาพคล่องทางการ (Official Liquidity)

ชนิดเป็นทางการ (official liquidity) คือ ซัพพลายของทรัพย์สินทางการเงินทั้งหมดคือ ทองคำ สกุลเงินต่างๆ ที่แลกเปลี่ยนได้ และสิทธิถอนเงินพิเศษ (SDR) ถือโดยเจ้าหน้าที่รัฐบาลกลาง (กระทรวงการคลัง หรือรัฐบาลกลาง)

สิ่งสำคัญประการแรกของ official liquidity คือ เป็นกองกลางที่รวบรวมสินทรัพย์เพื่อใช้เมื่อเสถียรภาพของเงินตราสกุลใดสกุลหนึ่งกำลังอยู่ในอาการน่าวิตก การเข้าช่วยเหลือเช่นนั้นโดยผ่านกองทุนรักษาระดับ หรือผ่านการช่วยเหลือโดยตรงต่อรัฐบาลประเทศต่างๆ ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า สมาชิก IMF จำเป็นต้องใช้มาตรการป้องกันเมื่อมีความจำเป็นต้องรักษาค่าของเงินสกุลของตนให้อยู่ระหว่าง Intervention points

การกู้ถาวรเพื่อกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (Stand-by Borrowing Facilities for the IMF)

ข้อเสนอให้เพิ่มสินทรัพย์ของ IMF โดยวิธีการกู้แบบถาวร ได้มีขึ้นในการประชุมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และผู้ว่าการธนาคารชาติในกรุงเวียนนา ในเดือนกันยายน 1961 ในที่ประชุมประจำปี ครั้งที่ 16 ของ IMF กับธนาคารโลก มีหัวข้อในการประชุมเรื่องหนึ่งคือ International Liquidity ให้มีเพียงพอที่จะแลกเปลี่ยนเป็นเงินสกุลระหว่างประเทศ สำหรับการติดต่อทางการค้าระหว่างประเทศ

หลังจากประชุม ณ กรุงเวียนนา มีประเทศอุตสาหกรรมหลายประเทศที่ให้ตกลงเพิ่มสินทรัพย์ให้แก่ IMF จึงได้สินทรัพย์นี้เพิ่มในเดือนตุลาคม 1962 จำนวนสินทรัพย์ที่เพิ่มขึ้นได้เพียงหนึ่งในสามของโควตาของสมาชิก IMF ทั้งหมด

บทบัญญัติของกิจการกู้ยืมยืมขยายหน้าที่ของ IMF IMF อาจจะยืมเงินตราสกุลต่างๆ จากประเทศสมาชิก ที่มีดุลการชำระเงินเกินดุลภายใต้ข้อตกลงการยืมอย่างถาวรที่ IMF ทำขึ้น และให้ประเทศสมาชิกอื่นที่มีดุลการชำระเงินขาดดุลชั่วคราว ซึ่งมีความต้องการกู้ยืมไป โดยมีกำหนดเวลาชำระคืนภายใน 3 ถึง 5 ปี เมื่อสามารถแก้ปัญหาของประเทศสมาชิกผู้กู้ยืมได้แล้ว ทั้งนี้ IMF จะคิดดอกเบี้ยจากเงินให้กู้ มีสูตรเป็นบรรทัดฐานบวกค่าใช้จ่ายครึ่งเปอร์เซ็นต์จากจำนวนเงินกู้ยืมแต่ละราย

ยกตัวอย่างเช่น สมมติว่ามีการเก็งกำไรต่อดอลลาร์ในลอนดอน และธนาคารชาติอังกฤษมีปริมาณที่จะแลกเปลี่ยนเป็นดอลลาร์ ในเมื่ออัตราแลกเปลี่ยนใกล้จุดทองคำส่งออก (gold export points) IMF อาจจะยืมเงินปอนด์จากอังกฤษ แล้วให้สหรัฐอเมริกาไปอีกต่อหนึ่ง สหรัฐอเมริกาจะรับแลกเปลี่ยนเงินปอนด์ที่ยืมมาเป็นดอลลาร์ มากกว่าที่จะให้แลกเปลี่ยนเป็นทองคำ โดยวิธีการนี้เป็นการหลีกเลี่ยงการไหลออกของทองคำได้ชั่วคราว

ข้อตกลงกู้ยืมกำหนดให้ยังคงใช้ได้จนกระทั่งถึงเดือนตุลาคม 1966 จึงได้มีบทบัญญัติให้ต่ออายุของข้อตกลง จำนวนเงินในบทบัญญัติสำหรับสินทรัพย์เพิ่มเติม อาจจะพิจารณาเป็นครั้งคราว ถ้าหากทำให้เหตุการณ์ดีขึ้น และด้วยความยินยอมพร้อมใจของบรรดาประเทศสมาชิกที่เข้าร่วมกับ IMF

ธนาคารโลกหรือธนาคารระหว่างประเทศเพื่อการบูรณะและวิวัฒนาการ (The International Bank for Reconstruction and Development and its Affiliates)

การจัดตั้งธนาคารระหว่างประเทศเพื่อการบูรณะและวิวัฒนาการ (ธนาคารโลก - IBRD) เมื่อผู้เชี่ยวชาญเศรษฐกิจ และการเงินของประเทศพันธมิตร ร่วมกันพิจารณาแผนการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจสำหรับระยะหลังสงคราม ในเดือนกรกฎาคม 1944 ที่ประชุม United Nations Monetary and Financial Conference ประกอบด้วยผู้แทนจากประเทศพันธมิตร 44 ประเทศ ได้ประชุมร่างข้อตกลงของการจัดตั้งสถาบันการเงินระหว่างประเทศ 2 สถาบัน คือกองทุนการเงินระหว่างประเทศ และธนาคารโลกที่เมือง Bretton Woods มลรัฐ New Hampshire สหรัฐอเมริกา

ข้อตกลงว่าด้วยธนาคารโลก เริ่มมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 1945 และธนาคารโลกได้เริ่มเปิดทำการในวันที่ 24 มิถุนายน 1964 ประเทศเริ่มก่อตั้งเป็นสมาชิกทั้ง 44 ประเทศ ยกเว้นสหภาพโซเวียต ในขณะนี้สมาชิกของธนาคารโลกมี 180 ประเทศ

เงินค่าหุ้น

เมื่อเริ่มเปิดทำการ มูลค่าหุ้นที่อนุญาตแล้วของธนาคารโลกกำหนดไว้เท่ากับ 10,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา โดยแบ่งเป็น 100,000 หุ้นละ 100,000 ดอลลาร์ สรอ. จำนวนหุ้นที่จัดสรรแก่ประเทศสมาชิก คำนวณจากสูตรซึ่งกำหนดฐานะของเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ ค่าหุ้นที่สมาชิกชำระแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

1. ส่วนที่เท่ากับร้อยละ 2 ของมูลค่าหุ้น ชำระเป็นทองคำหรือดอลลาร์ สรอ. ธนาคารโลกใช้ส่วนนี้ในการดำเนินงานของธนาคารได้โดยเสรี
2. ส่วนที่เท่ากับร้อยละ 18 ของมูลค่าหุ้น ชำระเป็นเงินตราสกุลของประเทศสมาชิก เงินส่วนนี้ธนาคารโลกจะนำออกให้กู้ได้ด้วยความเห็นชอบของสมาชิกผู้ชำระเท่านั้น
3. ส่วนที่เหลือร้อยละ 80 ของมูลค่าหุ้น ธนาคารโลกอาจเรียกชำระเฉพาะในกรณีที่มีปัญหาไม่สามารถชำระคืนเงินที่ธนาคารเป็นผู้กู้ในตลาด สมาชิกอาจถูกกำหนดให้ชำระเป็นทองคำ ดอลลาร์ สรอ. หรือเงินตราสกุลอื่นก็ได้ นับแต่เริ่มดำเนินการมาธนาคารยังไม่เคยเรียกชำระค่าหุ้นส่วนนี้เลย ตามปกติธนาคารโลกใช้ส่วนนี้เป็นหลักประกันการกู้เงินในตลาดเงินทุนของโลก ต่อมาธนาคารโลกได้ดำเนินการเพิ่มหุ้นอีกหลายครั้ง ค่าหุ้นเพิ่มขึ้นจนถึง 26,000 ล้านดอลลาร์ สรอ.

ลักษณะการบริหารของธนาคารโลก

เมื่อปลายปี 1969 จำนวนหุ้นของธนาคารโลกที่ประเทศสมาชิกชำระแล้ว มี 230,364 หุ้น มูลค่าหุ้นละ 100,000 ดอลลาร์ สหรัฐ. มูลค่ารวม 23,036 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ. ประเทศไทยได้รับจัดสรรจำนวน 1,013 หุ้น มูลค่า 101.3 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ. หรือร้อยละ 0.44 ของหุ้นทั้งหมด จำนวนหุ้นที่แต่ละประเทศถืออยู่ ทุกประเทศได้รับจำนวนคะแนนเสียงมาตรฐานในสภาผู้ว่าการและคณะกรรมการบริหารของธนาคาร 250 คะแนน บวกกับคะแนนเสียงอีก 1 คะแนนของหุ้นแต่ละหุ้นหรือต่อทุกๆ 100,000 ดอลลาร์ สหรัฐ. ซึ่งชำระเป็นค่าหุ้น

สภาผู้ว่าการประกอบด้วยผู้ว่า ซึ่งมักดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้ว่าการธนาคารกลางในประเทศของตน ประเทศสมาชิกทุกประเทศแต่งตั้งผู้ว่าการขึ้นเป็นผู้กำหนดนโยบายต่างๆ ทั้งหมด รวมทั้งการเพิ่มหรือลดจำนวนหุ้นที่ออกทั้งหมด และการรับสมาชิกใหม่หรือสิ่งพักสมาชิกเก่า

คณะกรรมการบริหาร ประกอบด้วยกรรมการบริหารจำนวน 20 คน (เริ่มต้นมี 12 คน) โดย 5 คนได้รับแต่งตั้งจากประเทศสมาชิกใหญ่ที่สุด 5 ประเทศ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร เยอรมัน ฝรั่งเศส และญี่ปุ่น อีก 5 คนได้รับเลือกตั้งโดยสมาชิกที่เหลือทั้งหมดได้ดำรงตำแหน่งเป็นเวลาครั้งละ 2 ปี กรรมการบริหารแต่ละคนมีสิทธิลงคะแนนเสียงเท่ากับจำนวนเสียงทั้งหมดของสมาชิกที่เป็นผู้เลือกตั้งตนขึ้นมา และมีหน้าที่เป็นตัวแทนของสมาชิกที่แต่งตั้งหรือเลือกตั้งตนในธนาคารโลก กรรมการบริหารดำเนินการบริหารงานของธนาคาร และการมีมติเกี่ยวกับการบริหารตามนโยบายที่สภาผู้ว่าการกำหนดไว้

หน้าที่และวัตถุประสงค์

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สองยุติลง ธนาคารโลกมีจุดหมายที่จะช่วยการบูรณะและฟื้นฟูประเทศในทวีปยุโรปที่ได้รับภัยพิบัติจากสงคราม สหรัฐอเมริกาเริ่มดำเนินการตามแผนการมาร์แชลในปี 1948 ในระยะเวลาต่อจากนั้น ได้มีนโยบายช่วยส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรทางเศรษฐกิจและความเจริญในกำลังผลิตของประเทศกำลังพัฒนา

นโยบายสำคัญประการแรกของธนาคารคือ ช่วยส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนระหว่างประเทศ โดยเป็นสื่อกลางระดมเงินทุนจากประเทศต่างๆ ไปไว้ลงทุนในประเทศที่มีความต้องการเงินทุน การจัดหาทรัพยากรให้ประเทศสมาชิกก็ยืมไปใช้ในโครงการระยะยาวในการบูรณะ และการพัฒนาประเทศแล้ว ยังช่วยให้ธนาคารมีประสบการณ์ทางด้านการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอีกด้วย เนื่องจากธนาคารมีส่วนเกี่ยวข้องกับการวางแผนและยุทธวิธีในการพัฒนา

เศรษฐกิจ เพื่อการใช้ทรัพยากรของธนาคารได้รับผลสอดคล้องกับความเป็นจำเป็นตามแผนการระยะยาวของประเทศสมาชิก

วัตถุประสงค์ต่างๆ มีดังนี้

1. การเกษตร ส่วนใหญ่เพื่อการชลประทาน การพัฒนา และการปฏิรูปที่ดิน การปศุสัตว์ และการประมง เครดิตการเกษตร และการผลิตข้าวประเภทให้ผลผลิตสูง การลงทุนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมที่แปรรูปผลผลิตทางเกษตร (Agro - industries) การสร้างยุ่งฉาง การจัดระบบการจำหน่ายเป็นการพัฒนาการเกษตร
2. การศึกษา ธนาคารโลกให้การช่วยเหลือการศึกษาชั้นปฐม และมัธยมมากเป็นพิเศษ เพื่อปรับปรุงให้มีคุณภาพและปริมาณดีขึ้น ให้มีแนวทางสอดคล้องกับความต้องการกำลังคนของประเทศ
3. การขนส่งและโทรคมนาคม ได้แก่ การลงทุนก่อสร้างถนน ท่าเรือ การรถไฟ และโครงการโทรคมนาคม
4. การสาธารณสุขูปโภค ส่วนใหญ่เป็นการลงทุนทางด้านพลังไฟฟ้า น้ำประปาและระบบการระบายสิ่งโสโครก
5. การอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่เป็นการจัดทรัพยากรให้กู้แก่ บริษัทเงินทุน (Development Finance Company) ในประเทศสมาชิก ซึ่งเป็นผู้จัดเงินทุนให้แก่อุตสาหกรรมในภาคเอกชน เป็นการช่วยพัฒนาโครงการสร้างขั้นพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เป็นนโยบายที่ธนาคารเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ

การดำเนินงานทางการเงิน

ที่มาของเงินทุนของธนาคารโลกมาจาก 3 แหล่ง คือ

1. เงินค้ำหุ้น
2. เงินกู้
3. รายได้สุทธิและเงินต้นที่ได้รับชำระ

นโยบายเกี่ยวกับการให้เงินกู้

ทรัพยากรที่ธนาคารจัดสรรให้ประเทศสมาชิกกู้ยืมไปนั้น ได้มาจากการกู้ยืมในตลาดเงิน เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งธนาคารมีพันธะต้องชำระคืน ดังนั้นการให้เงินกู้ยืมแก่ประเทศสมาชิกจึงต้อง คำนึงถึงฐานะของผู้กู้หรือผู้ค้ำประกันเงินกู้ (Credit worthiness) รวมทั้งต้องพิจารณาว่าการ ชำระคืนเงินต้นและดอกเบี้ยจะอยู่ในเกณฑ์ที่สมาชิกจะกระทำได้อย่างราบรื่น หรือไม่ในการ พิจารณาว่า ประเทศสมาชิกที่กู้ยืมเงินไป จะสามารถชำระหนี้คืนได้มากน้อยเพียงใดนั้น ธนาคาร จะได้พิจารณาสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้

1. ทรัพยากรของประเทศ
2. โรงงานภายในประเทศ
3. ความสามารถในการใช้ทรัพยากรภายในประเทศให้เป็นประโยชน์
4. ความสามารถในการใช้เครื่องใช้ เครื่องมือต่างๆ
5. การบริหารงานของรัฐบาล
6. ผู้บริหาร ผู้ควบคุมตรวจสอบ และช่างเทคนิค
7. ลักษณะการลงทุน
8. นโยบายทางด้านเศรษฐกิจและการเงินของประเทศผู้ให้กู้ โดยเฉพาะผลที่จะ กระทบกระเทือนระดับการออมภายในประเทศ และการไหลของเงินทุนภาค เอกชน
9. ดุลการชำระเงินในอนาคต
10. ผลจากการเพิ่มขึ้นของประชากรภายในประเทศ

การพิจารณาให้เงินกู้แก่ประเทศสมาชิก

ก่อนที่ธนาคารจะเริ่มให้เงินกู้แก่สมาชิกใด ธนาคารต้องศึกษาระบบเศรษฐกิจของสมาชิก อย่างถี่ถ้วน เพื่อพิจารณาโครงการที่มีความสำคัญลำดับสูง ธนาคารจะสนับสนุนช่วยเหลือทาง ด้านวิชาการแก่ประเทศสมาชิกในการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ถ้าหากประเทศสมาชิกมีปัญหา ในการจัดหาและเตรียมโครงการลงทุนที่เหมาะสม ธนาคารจะจัดส่งผู้เชี่ยวชาญไปให้ความ ช่วยเหลือทางด้านนี้ ธนาคารโลกจะส่งคณะผู้แทนออกสำรวจ และวิเคราะห์ฐานะเศรษฐกิจของ ประเทศสมาชิกอย่างสม่ำเสมอ ตามนโยบายการให้กู้เงิน ธนาคารจะให้เงินกู้แก่ประเทศสมาชิก เฉพาะสำหรับใช้ดำเนินการตามโครงการที่กำหนดไว้แน่นอน (Project financing) เท่านั้น

ขั้นแรกประเทศสมาชิกจะเสนอโครงการให้ธนาคาร มีการปรึกษาหารืออย่างไม่เป็นทางการ เพื่อพิจารณาถึงความจำเป็นและความเหมาะสมของโครงการพร้อมกับข้อมูลสถิติที่จำเป็น ขั้นต่อไปเป็นการเสนอโครงการอย่างเป็นทางการเพื่อพิจารณาอย่างละเอียดทางด้านวิศวกรรม เศรษฐกิจ และการเงิน เมื่อคณะผู้แทนธนาคารโลกไปสำรวจภาวะเศรษฐกิจทั่วไป และรายละเอียดของโครงการ ก็อาจจะมีการปรับปรุงแก้ไขโครงการ เพื่อลดค่าใช้จ่ายเพิ่มประสิทธิภาพ ปรับปรุงระบบการบริหารงาน เพิ่มหรือลดขนาดของโครงการให้เหมาะสม

เงื่อนไขของเงินกู้ธนาคาร

เงินกู้ของธนาคารเป็นประเภทระยะปานกลางและระยะยาว มีระยะเวลาปลอดหนี้กำหนดไว้ 5-10 ปีเท่ากับระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการตามโครงการ หรือระยะเวลาที่โครงการยังไม่ได้ผลตอบแทน อายุของเงินกู้อาจกำหนดไว้ระหว่าง 20-25 ปี ให้สอดคล้องกับลักษณะและอายุใช้ประโยชน์ของโครงการ และในบางกรณีให้เหมาะสมกับฐานะดุลการชำระเงินของผู้กู้

อัตราดอกเบี้ยที่ธนาคารโลกกำหนด ขึ้นอยู่กับดอกเบี้ยและค่าใช้จ่ายในการระดมเงินทุนจากตลาดเงินทุนของโลก เงื่อนไขและอัตราดอกเบี้ยที่กำหนดสำหรับเงินกู้แต่ละโครงการนั้นมีผลใช้บังคับตลอดอายุของเงินกู้ ยกเว้นเงินกู้ที่ให้แก่บริษัทเงินทุน (Development Finance Company) ธนาคารจะใช้อัตราดอกเบี้ยที่มีผลใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นเท่านั้น

การคิดดอกเบี้ยเงินกู้ธนาคารคิดจากส่วนที่ถอนไปแล้วเท่านั้น สำหรับส่วนที่ยังไม่ถอนไปใช้คิดค่า Commitment Charge ในอัตรา 3/4 ของร้อยละ โดยเริ่มคิดเมื่อครบ 60 วัน จากวันที่เซ็นสัญญาเงินกู้ ข้อกำหนดนี้จะช่วยเร่งสมาชิกให้ถอนเงินไปใช้โดยเร็วตามโครงการ และยังชดเชยธนาคารในการกั้นเงินไว้ให้สมาชิก

การใช้จ่ายเงินกู้ของธนาคาร

เงินที่สมาชิกได้รับจากธนาคารโลก ใช้สำหรับซื้อสินค้าและบริการจากต่างประเทศที่จำเป็นสำหรับการดำเนินการตามโครงการ เงินสำหรับใช้จ่ายส่วนที่เหลือเป็นหน้าที่ของสมาชิกที่จะจัดหาเอง อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้ประเทศสมาชิกได้เรียกร้องให้ธนาคารโลกเพิ่มความสนใจเกี่ยวกับการให้เงินกู้สำหรับการใช้จ่ายในประเทศ (local cost financing) ตามโครงการที่ธนาคารโลกเห็นชอบด้วย

ข้อตกลงของธนาคารโลก ห้ามผูกพันการให้เงินกู้ของธนาคารสำหรับการซื้อสินค้าและบริการของประเทศใดประเทศหนึ่งโดยเฉพาะ ดังนั้นประเทศผู้กู้มีเสรีภาพอย่างเต็มที่ในการใช้จ่าย

ในประเทศสมาชิกใดๆ โดยวิธีการประมูลระหว่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้ประเทศสมาชิกซื้อสินค้าและบริการในราคาถูกและประหยัดที่สุด ในบางกรณีประเทศสมาชิกอาจถูกขอร้องให้ว่าจ้างที่ปรึกษา (consultant) มาช่วยในการเตรียมและวิเคราะห์การประมูลดังกล่าว นอกจากนี้พิจารณาราคาที่ผู้ประมูลเสนอแล้ว คุณภาพประสิทธิภาพและระยะเวลาการส่งมอบ มีความสำคัญในการตัดสินใจผลการประมูลด้วย ก่อนที่สมาชิกจะสามารถถอนเงินไปชำระค่าสินค้าและบริการ ธนาคารโลกจะได้พิจารณาจนแล้วว่า เครื่องมือที่เกี่ยวข้องมีคุณสมบัติตรงตามที่กำหนดไว้ในโครงการมีราคาและเงื่อนไขผูกพันที่พอสมควร ตามปกติแล้วเมื่อสมาชิกซื้อสินค้าและบริการจากประเทศใด ธนาคารโลกมักจะจัดหาเงินตราสกุลของประเทศนั้นมาชำระให้ ด้วยเหตุนี้เงินกู้แต่ละจำนวนถึงแม้จะมีค่ากำหนดเป็นดอลลาร์ สรอ. อาจเกี่ยวข้องกับเงินตราหลายสกุล และเมื่อจะทำการชำระคืน สมาชิกจะต้องชำระคืนเป็นเงินตราสกุลต่างๆ ที่ใช้ไป

การควบคุมการใช้จ่ายเงินตามโครงการ

เมื่ออนุมัติเงินให้แก่ประเทศสมาชิกแล้ว ธนาคารโลกจะติดตามควบคุมการใช้จ่ายเงินและการดำเนินการตามโครงการโดยตลอด ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าสมาชิกได้ดำเนินการตามโครงการอย่างถูกต้อง หากมีปัญหาเกิดขึ้น โดยเฉพาะในโครงการใหญ่ที่ซับซ้อน จะได้ทำการแก้ไขได้อย่างทันการ และเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในรายการและการดำเนินงาน ธนาคารต้องให้ความเห็นชอบด้วย เพราะอาจทำให้ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น เพื่อประโยชน์ในการควบคุมและติดตาม ประเทศสมาชิกต้องส่งรายงานเกี่ยวกับความก้าวหน้าของโครงการให้ธนาคารทราบอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนั้น ตลอดระยะเวลาของการดำเนินการตามโครงการ เจ้าหน้าที่ธนาคารโลกมักเดินทางไปยังประเทศสมาชิกเป็นระยะ ๆ เพื่อตรวจการทำงาน บัญชีใช้จ่าย การใช้และบำรุงรักษาเครื่องมือและรวมถึงเครื่องจักร ตลอดจนการจัด การ และการบริหารงาน

บรรษัทเงินทุนระหว่างประเทศ (The International Finance Corporation-IFC)

IFC เริ่มต้นขึ้นในเดือนมิถุนายน 1956 เป็นลักษณะของสถาบันการลงทุนที่ดำเนินงานด้านต่าง ๆ ที่ธนาคารโลกไม่สามารถทำได้ ทั้งนี้เพราะว่าเงินกู้ของธนาคารโลกพิจารณาให้เฉพาะโครงการของรัฐบาลประเทศสมาชิก หรือโครงการที่รัฐบาลของประเทศสมาชิกให้การค้ำประกันต่อธนาคารโลก กฎเกณฑ์ข้อบังคับของธนาคารโลกไม่สามารถให้เงินกู้แก่รัฐวิสาหกิจและเอกชนที่ไม่ได้รับการค้ำประกันจากรัฐบาล และไม่จัดเงินทุนให้ และไม่จองหรือซื้อหุ้นในวิสาหกิจเอกชน

ธนาคารโลกมีนโยบายจัดหาเงินตราต่างประเทศให้แก่โครงการใหญ่โดยเฉพาะ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน แต่ไม่ได้คลุมไปถึงค่าใช้จ่ายภายในประเทศนั้น

IFC จึงเกิดขึ้นมาเป็นกิจการที่ตั้งขึ้นตามกฎหมาย สมาชิกส่วนใหญ่ของธนาคารโลกต่างก็เป็นสมาชิกของ IFC ด้วย สมาชิกต้องจ่ายค่าหุ้นของ IFC เต็มจำนวน เป็นทองคำและดอลลาร์ สรอ. ในตอนสมัครเข้าเป็นสมาชิก สิทธิในการลงคะแนนเสียงของสมาชิกเป็นไปตามส่วนของการเข้าร่วมถือหุ้นเช่นเดียวกับธนาคารโลก คณะกรรมการบริหารของธนาคารโลกเป็นผู้แทนของประเทศที่เข้าร่วมจัดตั้งคณะกรรมการของ IFC IFC มีเงินทุนดำเนินงานเริ่มแรก 100 ล้านดอลลาร์ สรอ.

นโยบายของ IFC คือ ให้ความช่วยเหลือจัดหาเงินลงทุนใหม่ร่วมกับผู้ลงทุนเอกชน ในการประกอบการของวิสาหกิจเอกชนที่ไม่ได้รับการค้ำประกันจากรัฐบาล และเสนอให้นักลงทุนเข้าร่วมลงทุนอย่างต่ำ 100,000 ดอลลาร์ สรอ. กับการลงทุนของ IFC ด้วย ตั้งแต่ตอนแรกหรือเข้าร่วมลงทุนในตอนหลังโดยซื้อบางส่วน of เงินทุนที่ IFC ลงไว้ ในโครงการที่มั่นคงและคุ้มค่านักลงทุนจะได้กำไรงาม ทั้งนี้เป็นการช่วยพัฒนาตลาดเงินทุนภายในประเทศ และกระตุ้นให้มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนภาคเอกชน

วัตถุประสงค์ของ IFC ได้แก่ การเข้าช่วยเหลือการประกอบการธุรกิจเอกชนในทุกแขนงของเศรษฐกิจ ยกเว้นบางจำพวกซึ่งระเบียบข้อบังคับไม่ให้ IFC ลงทุนในด้านรายจ่ายทางสังคม (Social Overhead) เช่น การสร้างบ้าน โรงพยาบาล และโรงเรียนจำพวกอุตสาหกรรมเหมืองแร่ การเกษตร กิจการโรงแรม การดำเนินงานส่วนใหญ่ IFC มุ่งในด้านต่อไปนี้

1. การลงทุนในอุตสาหกรรมการผลิต (Manufacturing) ในลักษณะของการลงทุนร่วม
2. ทำข้อตกลงค้ำประกันการออกและขายหุ้น (underwriting) เพื่อดึงดูดความสนใจของนักลงทุนเข้าร่วมลงทุนถือหุ้นหรือพันธบัตร
3. ลงทุนร่วมกับบริษัทพัฒนาเงินทุน (development finance companies) หรือธนาคารเป็นการพัฒนาตลาดเงินทุนให้แก่สถาบันการเงินภายในประเทศ
4. ขายส่วนเงินลงทุนของ IFC ในวิสาหกิจต่างๆ ให้กับนักลงทุนเอกชน

สมาคมพัฒนาระหว่างประเทศ (The International Development Association - IDA)

IDA เริ่มจัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1958 และเริ่มดำเนินการในเดือนกันยายน 1960 ผู้บริหารงานของ IDA เป็นกลุ่มเดียวกับธนาคารโลก ได้แก่ สภาผู้ว่าการ ประธานของธนาคารโลก กรรมการฝ่ายบริหารเป็นชุดเดียวกัน แต่การดำเนินการต้องแยกตามเป้าหมายแต่ละสถาบัน

เป้าหมายขั้นพื้นฐานของ IDA ก็ คือ การช่วยเหลือทางเศรษฐกิจและการให้ความร่วมมือทางด้านการเงิน แก่ประเทศสมาชิกของธนาคารโลกที่ยากจนหรือด้อยพัฒนา ในการให้กู้ เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ โดยการเพิ่มผลผลิตและยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชนทำให้รายได้ประชาชาติสูงขึ้น วิธีการให้กู้ของ IDA เช่นเดียวกับธนาคารโลก คือจัดหาเงินทุนสำหรับโครงการที่ได้กลิ่นกรองและเตรียมไว้แล้วอย่างรอบคอบ และพิจารณาลักษณะการจ่ายเงินไม่ให้เกิดผลกระทบต่อเงินถึงงบประมาณ และดุลการชำระเงินของประเทศผู้กู้ยืมมากนัก

เงินทุนของ IDA

IDA ไม่เหมือนกับสถาบันการเงินอื่นๆ IDA แบ่งแยกกลุ่มประเทศสมาชิกออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มประเทศที่มีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ เป็นกลุ่มผู้บริจาคเงินทุนให้แก่ IDA
2. กลุ่มประเทศด้อยพัฒนา เป็นกลุ่มผู้รับเครดิตจากกลุ่มแรก

นโยบายการดำเนินงานของ IDA

พยายามกระจายเครดิตออกไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วกว้างขวางที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ โดยจัดหาเงินสำหรับโครงการ ซึ่งจะมีส่วนทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาคใกล้เคียงเจริญขึ้น โดยไม่คำนึงถึงว่าโครงการนั้นจะหารายได้คุ้มหรือไม่ หรือให้รายได้เป็นผลตอบแทนโดยตรงหรือไม่ โครงการที่ IDA ให้ความสนใจเป็นพิเศษ ได้แก่ การศึกษา ประปา สุขาภิบาล การขนส่ง การชลประทาน ฯลฯ ในกรณีโครงการที่ใช้เงินกู้จาก IDA เพื่อการสั่งซื้อสินค้าจากต่างประเทศ การจัดซื้อนั้นจะต้องมีการประมูลแข่งขันกันเต็มที่ ไม่ผูกมัดว่าจะต้องซื้อจากประเทศใดประเทศหนึ่งโดยเฉพาะ เช่นเดียวกับธนาคารโลก

เงื่อนไขของเงินกู้จาก IDA

โครงการที่เสนอต่อ IDA ต้องได้มาตรฐานเช่นเดียวกับโครงการที่เสนอต่อธนาคารโลก ทั้งในด้านเทคนิค เศรษฐกิจ และการเงิน IDA จะไม่จัดหาเงินให้กับโครงการที่สามารถกู้ยืมได้จากเอกชนด้วยเงื่อนไขที่ดีพอควร หรือโครงการที่สามารถกู้ยืมได้จากธนาคารโลก IDA ให้เงินกู้ระยะเวลา 50 ปี ระยะเวลาปลอดชำระหนี้ 10 ปี ระยะเวลา 10 ปีต่อไปชำระคืนปีละ 1 เปอร์เซ็นต์และ 30 ปี เหลือปีละ 3 เปอร์เซ็นต์ เงินกู้ไม่มีดอกเบี้ย แต่จะมีค่าใช้จ่ายในด้านบริหารเป็นค่าบริการ 3/4% ต่อปี โดยจ่ายจากจำนวนเงินที่กู้ยืมไปและยังคงเหลืออยู่ และจ่ายชำระคืนเป็นเงินตราต่างประเทศ

ขอบเขตการให้เครดิตของ IDA

1. เงินกู้จาก IDA ให้กับประเทศด้อยพัฒนา ยกเว้นประเทศที่มีรายได้ต่อคนตั้งแต่ 250 ดอลลาร์ สรอ. ขึ้นไป จะไม่ได้รับเครดิตจาก IDA
2. เงินกู้จาก IDA จะให้กับประเทศที่ประสบปัญหาดุลการชำระเงินขาดดุล
3. เงินกู้จาก IDA ให้กับประเทศที่ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า การดำเนินงานทางเศรษฐกิจของประเทศนั้นมั่นคง หรือว่าเป็นเครื่องกระตุ้นเพื่อให้เกิดการปรับปรุงการบริหารงานทางเศรษฐกิจของประเทศนั้นเท่านั้น

สิทธิถอนเงินพิเศษ (Special Drawing Rights)

วันที่ 28 กรกฎาคม 1969 ได้มีการแก้ไขมาตราต่าง ๆ ของสนธิสัญญาของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ และวันที่ 6 สิงหาคม 1969 สิทธิพิเศษถอนเงิน SDR ได้มีผลบังคับใช้ในวันที่ 3 ตุลาคม 1969 สภาผู้ว่าการกองทุนตกลงจัดสรร SDR มูลค่าประมาณ 9.5 พันล้านเหรียญสหรัฐ ภายในระยะเวลา 3 ปี เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 1970 ได้จัดสรร SDR มูลค่า 3.414 พันล้านเหรียญสหรัฐ ให้แก่ประเทศสมาชิก 104 ประเทศ และในปีต่อมา ก็ได้จัดสรรอีก 2.949 พันล้านเหรียญสหรัฐ ให้แก่สมาชิก 109 ประเทศ ในเวลานั้นมีถึง 110 ประเทศจาก 117 ประเทศสมาชิกกองทุนได้มีส่วนใน SDR การเข้ามีส่วนในบัญชี SDR จะเป็นตัวสำคัญที่เพิ่มปริมาณทรัพย์สินคล่องตัวให้แก่สมาชิกที่เข้าร่วม และเพื่อช่วยไม่ให้เกิดการหดตัวทางเศรษฐกิจและเงินเฟ้อให้แก่โลก

ข้อตกลงระหว่างประเทศเรื่อง SDR เป็นผลจากการอภิปรายและการเจรจาส่วนใหญ่ใน กองทุน และในกลุ่มประเทศใหญ่สิบประเทศซึ่งเป็นสมาชิกของกองทุนเช่นเดียวกัน

SDR เป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์ต่อประเทศ สมาชิก และทำให้เป็นภาระผูกพันแก่สมาชิก ประเทศอื่นรวมทั้งกองทุนด้วย ยกตัวอย่างเช่น แต่ละประเทศสมาชิกของ SDR มีอำนาจที่จะ โอน SDR ของตนให้แก่ประเทศสมาชิกที่แต่งตั้งขึ้นมา ทำให้ประเทศนั้นจะเกิดภาระหนี้สินเมื่อ ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้รับโอน SDR สมาชิกมี " สิทธิ " หรือ " เรียกร้อง " ต่อกองทุนที่จะให้กองทุน แต่งตั้งผู้รับโอน SDR และกองทุนมีหน้าที่แต่งตั้งดังกล่าว เพื่อให้สมาชิกมั่นใจว่าจะสามารถใช้ ประโยชน์ SDR ได้ เมื่อกองทุนแต่งตั้งผู้รับโอน SDR แล้ว ผู้รับโอน SDR มีสิทธิเรียกร้องเอาเงิน สกุลที่แลกเปลี่ยนได้จากผู้รับโอน และผู้รับโอนมีหน้าที่ต้องจัดหาให้ ดังนั้น SDR จึงมีลักษณะ แตกต่างจากทองคำ เพราะทองคำไม่ใช่ภาระผูกพันของใคร หรือไม่เหมือนกับเงินสกุลต่างๆ เพราะเงินสกุลต่างๆ เป็นภาระผูกพันของประเทศผู้ออกเงินสกุลนั้น บางครั้ง SDR ได้รับสมญาว่า เป็นเครื่องมือที่ดีเหมือนกับทองคำ หรือมีลักษณะเหมือนทองคำ และบางครั้ง SDR เองก็ถูกดึง ว่าลักษณะเช่นนั้นจะทำให้เป็นเครื่องมือที่จะใช้เป็นส่วนเพิ่มให้แก่ทองคำอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม ในที่สุดก็เป็นที่ยอมรับว่า โดยลักษณะแล้วเครื่องมือใหม่นี้จะทำหน้าที่ได้เป็นที่พอใจ เพราะมี ลักษณะที่อาจได้เปรียบกับทรัพย์สินสำรองเท่าที่มีอยู่เดิม แต่ลักษณะการของ SDR แยกต่างหาก ไม่เหมือนกับทรัพย์สินสำรองเท่าที่มีอยู่เดิม

การเพิ่มสินทรัพย์สภาพคล่องระหว่างประเทศ

ลักษณะการส่วนใหญ่ของระบบการชำระเงินระหว่างประเทศที่มีอยู่เดิม คือ อัตรา แลกเปลี่ยนของประเทศต่างๆ ที่กำหนดเทียบกับดอลลาร์ไว้คงที่นั้น ตามความเห็นของนัก สังเกตการณ์ส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นข้อสำคัญที่ช่วยขยายการค้าระหว่างประเทศตลอดมา อย่างไร ก็ดี การรักษาค่าคงที่ไว้เป็นการเพิ่มภาระรับผิดชอบให้แก่การเงินของแต่ละประเทศ รัฐบาลจะต้อง เข้าแทรกแซงในตลาดเงินตราต่างประเทศ เมื่อถึงคราวจะต้องเปลี่ยนสภาพของอุปสงค์และ อุปทานในตลาด ให้ราคาของเงินสกุลนั้นเทียบกับดอลลาร์มีเสถียรภาพ

ประเทศต่างๆ ต้องการอุปทานแหล่งเครดิต หรือ อุปทานสำรองที่ใช้ได้อย่างพอ เพียงสำหรับการค้าระหว่างประเทศ แหล่งเครดิตส่วนใหญ่สำหรับประเทศที่มีความลำบากยุ่งยาก ในเรื่องดุลการชำระเงิน ได้รับความช่วยเหลือจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ แต่ความเจริญ เติบโตของปริมาณการค้าระหว่างประเทศ และการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่เพิ่มสูงขึ้นในช่วงระยะ สิบปีที่แล้ว เป็นเหตุให้ประเทศค้าขายในโลกต่างต้องการสำรองเพิ่มขึ้น เพื่อเพียงพอแก่การค้าใน ระยะยาว

ปัญหาที่เน้นตลอดมาคือ การเพิ่มสำรองไม่ได้เท่าเทียมกัน ผลของการขาดดุลและเกินดุลชำระเงินอย่างร้ายแรง ทำให้ประเทศหลายกลุ่มเปลี่ยนวิธีการเก็บสำรองของประเทศของตน นอกจากนี้ยังมีปัญหาการขาดแคลนทองคำ เพราะการกักตุนของทองคำของนักเก็งกำไรเอกชน มูลเหตุทั้งหลายเป็นสาเหตุก่อให้เกิดขาดสภาพคล่องระหว่างประเทศ ประเทศที่ต้องประสบปัญหาการขาดแคลนสำรอง ต่างหันไปหาวิธีปฏิบัติควบคุมทางการค้า เป็นสิ่งขัดขวางความเจริญเติบโตทางด้านความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างประเทศ

การประเมินคุณค่าของ SDR's

ในการประชุมปี 2506 ของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ได้มีกลุ่มรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และผู้ว่าการธนาคารชาติจากประเทศใหญ่สิบประเทศ (อิตาลี ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ เยอรมัน เบลเยียม ญี่ปุ่น แคนาดา สวีเดน สหราชอาณาจักรอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา) ได้ทำการศึกษาปัญหาในรายละเอียดอย่างกว้างขวาง ผลจากการศึกษาของ IMF จึงได้เริ่มปฏิบัติการในปี 2508 เพื่อเพิ่มการให้เครดิตของ IMF โดยวิธีเพิ่มโควต้าของประเทศสมาชิกจาก 16,000 ล้านดอลลาร์ไปเป็น 21,000 ล้านดอลลาร์ และจะออกเพิ่มขึ้นปีละ 5,000 ล้านดอลลาร์ แต่ในการเพิ่มสภาพคล่องระหว่างประเทศโดยการเพิ่มวงเงินเครดิตให้ นั่น เป็นเพียงการแก้ปัญหาเพียงส่วนเดียว การขาดสภาพคล่องยังคงมีอยู่ต่อไป

การศึกษาเริ่มจากกลุ่มศึกษาที่ตั้งขึ้นมาโดยรัฐมนตรีของกลุ่มสิบประเทศ และหลังจากที่มีการเจรจาถกเถียงปัญหาระหว่างผู้แทนของแต่ละประเทศมาเกือบสองปีเต็ม ก็ตกลงกันได้ในที่ประชุมประจำปีของ IMF ในริโอเดจาเนโร ในเดือนกันยายน 2510 ให้ออกสิทธิพิเศษสำรองที่เรียกว่า "Special Drawing Rights" หรือ SDR's การดำเนินการตามกฎหมาย เพื่อยอมรับแผนเป็นทางการได้เริ่มต้น และพอถึงเดือนกรกฎาคม 2512 ก็ ได้รับเสียงของประเทศสมาชิกข้างมากอนุมัติโครงการตามกฎหมาย

ถึงแม้ว่าแนวทางตามกฎหมายได้ก่อตั้งขึ้นเป็นทางการโดยการอนุมัตินี้ เรื่องที่ยังแก้ไขไม่ได้ก็ยังมีอยู่ก่อนที่โครงการจะเริ่มดำเนินการ ปัญหาเหล่านี้มีอยู่ที่ว่า "เมื่อไร" และ "มากน้อยเท่าใด" ประเทศส่วนใหญ่บางประเทศรู้สึกว่าการเพิ่มสภาพคล่องระหว่างประเทศโดยวิธีการขาดดุลการชำระเงินของสหรัฐอยู่เรื่อยๆ เป็นวิธีการที่ควรจะเป็นเพียงพอเสียที่ สำหรับความต้องการสำรองของโลกในอนาคตประเทศเหล่านี้ คัดค้านการเพิ่มโครงการจนกว่าการขาดดุลของสหรัฐจะหมดไป บางประเทศได้แย้งว่าระดับสำรองของโลกต่ำมากจนน่ากลัวอันตราย และกล่าวว่าถึงแม้ว่าจะมีการขาดดุลของสหรัฐอยู่ก็ตาม การเพิ่มสำรองโดยการออก SDR's เพิ่มเติมขึ้นมาเป็นสิ่งที่ควรทำเมื่อถึงคราวลงคะแนนเสียงของประเทศต่างๆ เสียงส่วนใหญ่ 85 เปอร์เซนต์ต้องการให้เริ่ม

ใช้โครงการนี้ (ตามหลักเกณฑ์การลงคะแนนเสียงที่ว่า ประเทศสมาชิกแต่ละประเทศมี 250 คะแนนเสียงบวกหนึ่งคะแนนเสียงของโควตาประเทศของตนต่อทุก 100,000 ดอลลาร์ ในการประชุมรายเดือนตามปกติของผู้แทนกลุ่มสิบประเทศในกรุงปารีส ได้มีการตกลงกันได้ในเรื่องจำนวนของ SDR's ที่จะออกมา เป็นการเตรียมการเริ่มข้อเสนอใช้เป็นทางการ โดยผู้ว่าการในเดือนกันยายน 2512)

ลักษณะและการเทียบมูลค่าของ SDR's

SDR's จะเป็นเงินที่ใช้ระหว่างประเทศสมาชิกเป็นทางการเท่านั้น เสมือนหนึ่งเป็นเงินฝากประจำ SDR's จะขึ้นบัญชีตั้งไว้ เป็น Special Drawing Account ขึ้นที่กองทุนการเงินระหว่างประเทศ แต่ไม่เหมือนเงินฝากประจำในกรณีนี้ SDR's จะไม่สามารถทำให้เป็นหนี้สินของประเทศใดหรือองค์กรใด SDR's จะเป็นเงินที่อนุญาตให้ตั้งขึ้นไว้หนุนหลังโดยพลังทางเศรษฐกิจและพันธะของประเทศสมาชิกร่วมกัน ถึงแม้ว่าหน่วยมูลค่าของ SDR's จะเทียบเท่ากับทองคำ 0.888671 กรัม (ซึ่งเท่ากับน้ำหนักทองคำที่เป็นมูลค่าของดอลลาร์สหรัฐ) จะแลกเปลี่ยนเป็นทองคำไม่ได้ ถึงอย่างไรก็ตาม SDR's ก็ยังมีมูลค่าเทียบทองคำเป็นประกันในการใช้ระหว่างประเทศสมาชิกที่ร่วม ดังนั้นการลดค่าหรือการเพิ่มค่าของเงินสกุลของประเทศสมาชิกจะไม่กระทบกระเทือนมูลค่าของ SDR's ถ้าเงินของประเทศหนึ่งลดค่าลงเมื่อเทียบทองคำ (หรือถ้าราคาทองคำเป็นเงินสกุลต่างๆ สูงขึ้น) หน่วยของ SDR's ก็จะมีค่าเทียบกับจำนวนเงินสกุลที่ลดค่าได้เพิ่มขึ้น

วิธีหามูลค่าของ SDR's ตามระบบที่ตกลงใช้ใหม่

ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2517 ได้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีหามูลค่าของ SDR's ใหม่คือ SDR's มีมูลค่าตามหลักการเทียบเท่าเงินสกุลของประเทศต่าง ๆ 16 สกุล ซึ่งแต่ละประเทศทำการค้าส่งออกในช่วง 5 ปี ระหว่าง พ.ศ. 2511-2515 อย่างน้อยที่สุด 1% ของการค้าส่งสินค้าและบริการออกทั่วโลก หลักการที่ยอมรับเรียกว่า " กลุ่มเงินมาตรฐาน " (Standard Basket) มูลค่าของ SDR's จึงเทียบได้กับจำนวนของแต่ละสกุลในกลุ่มเงินตรา (Basket) ส่วนประกอบของ SDR's จึงมีค่าเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2517 ดังต่อไปนี้

SDR 1 =	0.40	US Dollar
	+0.38	Deutsche Mark
	+0.045	Pound Sterling
	+0.44	French Franc

+26	Japanese Yen
+0.071	Canadian Dollar
+0.14	Dutch Guilder
+47	Italian Lire
+1.60	Belgian Francs
+0.13	Swedish Kroner
+0.012	Australian Dollar
+0.11	Danish Kroner
+0.099	Norwegian Kroner
+1.10	Spanish Pesetas
+0.22	Austrian Schilling
+0.0082	South African Rand

มูลค่าของ SDR's จึงเปลี่ยนแปลงไปทุกวัน ขึ้นอยู่กับแนวโน้มของอัตราแลกเปลี่ยนเงินสกุลต่าง ๆ มูลค่าของ SDR's จะสูงขึ้นเมื่อมูลค่าของกลุ่มเงินตราตกต่ำลง IMF จะคำนวณหามูลค่าของ SDR's ทุกวัน และลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์การเงินระหว่างประเทศ

กองทุนการเงินระหว่างประเทศ ประกาศเมื่อวันที่ 3 เมษายน 1978 รวมเงินสองสกุลของสองประเทศผู้ผลิตน้ำมันรายใหญ่ คือ ซาอุดีอาระเบีย และอิหร่าน เป็นหน่วยเงินที่ขึ้นบัญชีไว้ภายใน สำหรับ SDR การเปลี่ยนแปลงเนื่องจากการค้าทั่วโลก ภายหลังจากขึ้นราคาน้ำมันครั้งใหญ่ในปี 1973 และ 1974

ตามปกติค่าของ SDR กำหนดขึ้นโดยการชั่งน้ำหนักของกลุ่มเงิน 16 สกุลเทียบกับสัดส่วนของการค้าทั่วโลก เพื่อให้เงิน Riyal ของซาอุดีอาระเบีย และเงิน Rial ของอิหร่านได้เข้ากลุ่ม กองทุนการเงินระหว่างประเทศได้ตัดเงิน Rand ของอาฟริกาใต้ และ Danish Kroner จากกลุ่มเงิน เพราะฐานะทางการค้าของประเทศทั้งสองต่ำลง ตั้งแต่นำเข้ากลุ่มเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 1974

ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 1981 SDR's ประกอบด้วยจากเดิม 16 สกุลเงินเหลือเพียง 5 สกุลเงินของประเทศใหญ่ 5 ประเทศ (ในวงเล็บเป็นการชั่งน้ำหนักร้อยละ เมื่อวันที่ 1 มกราคม 1981) คือ

US Dollar	0.54 (42)
Deutsche mark	0.46 (19)
British Pound	0.071 (13)
Japanese Yen	34.00 (13)
French Franc	0.74 (13)

1. ในกลุ่มเงินตราจะเพิ่มเป็น 0.445 (=0.04:0.6) ผลจากการนี้ถือว่าการลดค่าดอลลาร์ ไม่มีผลสะท้อนในมูลค่าของ SDR's เมื่อเทียบกับเงินสกุลอื่นนอกจากดอลลาร์
2. วิธีปรับปรุงมูลค่าเงินกลุ่มเงินตรา (Adjustable Basket) การลดค่าและการลอยตัวค่าตกรต่ำลง นำมาชดเชยกับการเพิ่มค่าและการลอยตัวค่าสูงขึ้นในเวลาเดียวกัน ในกรณีของการเพิ่มค่าจำนวนหน่วยของเงินตราจะลดลง
3. วิธีกำหนดค่าเสมอภาค (par Value Approach) การกำหนดค่าเสมอภาคหรืออัตรากลางไว้ เป็นวิธีที่ได้นำมาใช้ก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม 2517 เริ่มตั้งแต่ นำ SDR's เข้ามาใช้ โดยกำหนดค่าเสมอภาคไว้กับทองคำ หรือกำหนดค่าเทียบเท่ากับดอลลาร์สหรัฐ

ข้อเสียของ Asymmetrical Basket และ Adjustable basket คือว่าตามหลักการทั้งสองวิธีจะปฏิบัติได้ต่อเมื่ออยู่ในระบบค่าเสมอภาค ในกรณีที่มีการลดค่าหรือเพิ่มค่าเป็นการ ตามหลักการไม่มีปัญหาใดๆ ที่จะเกิดขึ้นกับทองคำและ SDR's แต่สถานการณ์จะไม่เหมือนกัน ในกรณีลอยตัวค่าของเงินตราสกุลตกรต่ำลงหรือสูงขึ้น จึงจำเป็นที่จะต้องนำค่าเปลี่ยนแปลงประจำวันเข้ามาคำนวณทุกวัน ส่วนวิธีกำหนดค่าเสมอภาคจะใช้ได้เหมาะสมในกรณีที่มีค่าเสมอภาคคงที่เท่านั้น

ในที่สุดวิธีการหามูลค่า SDR's ตามวิธี " กลุ่มเงินตรามาตรฐาน " (Standard Basket) จึงเป็นวิธีที่ยอมรับ เพราะเป็นวิธีเดียวในสี่วิธีที่ได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วว่า จะสามารถใช้งานได้ดีในขณะที่อัตราแลกเปลี่ยนลอยตัว (Floating Exchange Rate)

การใช้ SDR's ทาง การของ ประเทศสมาชิก

บทบัญญัติในมาตราต่างๆ แห่งสนธิสัญญา เกี่ยวกับการใช้และการยอมรับ SDR's โดยประเทศสมาชิกเป็นสำคัญในโครงการทั้งหมด เมื่อวัตถุประสงค์ในเรื่องสำรองส่วนใหญ่เป็นการทำให้เจ้าหน้าที่ทางการประเทศต่างๆ เข้าแทรกแซงในตลาดเงินตราระหว่างประเทศ และ SDR's ใช้ไม่ได้สำหรับวัตถุประสงค์เช่นนั้นโดยตรง มูลค่าของ SDR's ที่ผู้ถือมืออยู่จะมาจากการยอมรับของประเทศสมาชิกอื่นที่จะใช้แลกเปลี่ยนเงินสกุลของประเทศอื่นได้นั่นเอง

ประเทศผู้ร่วมในโครงการนี้มุ่งหวังจะใช้ SDR's เมื่อเกิดปัญหาในเรื่องดุลการชำระเงินหรือในเรื่องความยุ่งยากเกี่ยวกับสำรอง ประเทศใดก็ตามจะถูกห้ามไม่ให้โอน SDR's ไป เพียงแต่

มีเจตนาที่จะเปลี่ยนส่วนประกอบของสำรองไปเป็นอย่างอื่นเท่านั้น แต่มีข้ออนุญาตให้ทำได้อยู่ อย่างหนึ่งคือ ให้ผู้ถือ SDR's เตรียมการโอน SDR's ไปยังประเทศหนึ่ง เพื่อแลกกับเงินสกุลที่ แลกเปลี่ยนได้ ด้วยวิธีการที่ประเทศนั้นอาจจะขอให้ Special Drawing Account ของ IMF แต่งตั้งประเทศใดประเทศหนึ่ง หรือหลายประเทศ ให้แลก SDR's ได้กับประเทศนั้น มาตรฐาน ระบุว่า Special Drawing Account จะใช้ได้ในการแต่งตั้งประเทศนั้น ประเทศสมาชิกบาง ประเทศจะได้รับแต่งตั้ง ถ้าหากดุลการชำระเงินและฐานะเงินสำรองแข็งแกร่งเพียงพอ เป็นการช่วย สนับสนุนการยอมรับของ SDR's กองทุนการเงินจะจ่ายดอกเบี้ย 0.5 เปอร์เซ็นต์ต่อปี จากยอด SDR's ในบัญชีที่ประเทศต่างๆ ถืออยู่ทั้งหมด

การโอน SDR's โดยประเทศสมาชิก อาจจะอธิบายได้โดยการยกตัวอย่างดังนี้ สมมติ ประเทศเม็กซิโก ซึ่งอยู่ภายใต้โครงการนี้ได้รับ SDR's 120 ล้านหน่วย ประสบปัญหาจากดุลการ ชำระเงินขาดดุลเงินเปโซจะลดค่าลง เมื่อเทียบกับดอลลาร์ในตลาดเงินตราต่างประเทศ และการ เข้าแทรกแซงในตลาด โดยรัฐบาลขายยอดดอลลาร์ออกไปเป็นสิ่งจำเป็นต้องทำ ถ้าหากเงิน ดอลลาร์ของเม็กซิโกมีเพียงพอ ก็หมายความว่าขาดดุลเช่นนั้นจะเป็นเพียงการตัดยอด ดอลลาร์ที่มีอยู่ให้ลดลงไป จนกว่าจะมีมาตรการมาแก้ไขสภาวะการขาดดุล แต่ถ้าการขาดดุล เช่นนั้นมีติดต่อกันไป รัฐบาลอาจจะตัดสินใจเพิ่มสำรองดอลลาร์ขึ้นมา เช่น 50 ล้านเหรียญสหรัฐ โดยการให้ SDR's ประเทศเม็กซิโกจะติดต่อ IMF ขอให้ตั้งประเทศต่างๆ ที่สามารถจะรับ SDR's เพื่อแลกกับเงินตราสกุลต่างๆ ไป หลังจากที่ยกกองทุนการเงินระหว่างประเทศได้วิเคราะห์ดุลการ ชำระเงินและฐานะสำรองของประเทศสมาชิกแล้ว จะแต่งตั้งประเทศใดประเทศหนึ่ง ยกตัวอย่าง เช่น ญี่ปุ่นและเบลเยียม ให้เป็นผู้รับแลก SDR's นั้นหลังจากปรึกษากับประเทศนั้นแล้ว กองทุน การเงินระหว่างประเทศจะเดบิตบัญชี SDR's ของประเทศเม็กซิโก 50 ล้าน SDR's และเครดิต บัญชีของประเทศเบลเยียม 20 ล้าน SDR's และบัญชีของประเทศญี่ปุ่น 30 ล้าน SDR's ประเทศ เม็กซิโกจะได้รับ 20 ล้านเหรียญสหรัฐจากประเทศเบลเยียม และ 30 ล้านเหรียญจากประเทศ ญี่ปุ่น ประเทศเม็กซิโกอาจจะได้รับฟรังก์เบลเยียมจากประเทศเบลเยียมในอัตราแลกเปลี่ยนที่ เทียบเท่า 20 ล้านเหรียญสหรัฐได้ ประเทศเม็กซิโกอาจจะขายเงินฟรังก์ในตลาดเงินตราต่าง ประเทศเพื่อแลกเงินสกุลอื่น เช่น ดอลลาร์สหรัฐ และเพิ่มเข้าไว้ในสำรองเพื่อใช้สำหรับเข้า แทรกแซงในตลาดเงินตราต่างประเทศ มาตรฐานแห่งสนธิสัญญา กำหนดวงเงินของ SDR's ไว้ จำกัดที่ประเทศสมาชิกต้องยอมรับประเทศใดก็ตาม จะได้รับคำขอร้องให้ถือมากกว่าสามเท่าของ จำนวน SDR's ที่ IMF จัดสรรสะสมไว้ให้แก่ประเทศนั้นไม่ได้ นอกเสียจากประเทศนั้นสมัครใจถือ จำนวนมากกว่า

การป้องกันข้อเสียของระบบ

การโอน SDR's ระหว่างสมาชิกผู้ร่วมในโครงการ ถึงแม้ปกติจะมีเพียงการลงบัญชีไว้ใน Special Account ที่ IMF หมายความว่า การโอนสินค้าและบริการระหว่างประเทศที่แท้จริง ประเทศใดที่แลกเงินสกุลของตนกับ SDR's ไว้เป็นการเปิดโอกาสให้ใช้สิทธิในทรัพยากรในประเทศไปสู่รัฐบาลหรือชาวต่างประเทศ ดังนั้นจึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าการออก SDR's ขึ้นอยู่กับระยะเวลา และจำนวนที่แต่ละประเทศใช้มากน้อยเพียงใด ซึ่งเป็นสิ่งที่ถกเถียงกันมากที่สุดในการเจรจาตกลง

ประการแรก สมาชิกบางประเทศยืนยันว่า ประเทศที่เข้าร่วมได้ใช้ SDR's ที่จัดสรรให้ไว้ ขาดเพียงการขาดดุลการชำระเงิน จะต้องมี SDR's กลับมาถือไว้ในระดับเดิมอีก หลังจากช่วงเวลาที่กำหนดไว้ สมาชิกเหล่านั้นเห็นว่าวิธีการโอนนั้นจะกลายเป็นการโอนอย่างถาวรไปเลย

ข้อโต้แย้งอีกประการหนึ่งก็คือ การกำหนดเกี่ยวกับการหา SDR's คืนมาถือไว้ได้อย่างเดิม ตามกฎหมายก่อให้เกิดเครดิตขึ้น ไม่ได้เป็นทรัพย์สินที่มีเงื่อนไขเหมือนทองคำ ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของโครงการ

ในที่สุดก็ตกลงวิธีการไว้ในมาตราแห่งสนธิสัญญา เป็นการประนีประนอมระหว่างความเห็นที่ตรงกันข้ามว่า ประเทศที่เข้าร่วมจะต้องรักษายอดเฉลี่ยขั้นต่ำสุดไว้ไม่น้อยกว่า 30 เปอร์เซ็นต์ของการจัดสรร SDR's ในระหว่างระยะเวลาที่ตกลงกันได้ วิธีการอันนี้เปิดโอกาสให้แต่ละประเทศมีสิทธิที่จะใช้ SDR's ที่ได้รับจัดสรรมาใช้ไปเมื่อจำเป็นจริงๆ อย่างไรก็ตาม ประเทศนั้นต้องรักษายอดเฉลี่ยประจำวันไว้ 30 เปอร์เซ็นต์ ตลอดระยะเวลา 3 ปีมาตรฐานหลังจากโครงการได้เริ่มใช้ กองทุนการเงินจะเข้าวิจัยการใช้ SDR's โดยประเทศที่ร่วมโดยเฉลี่ยเป็นรายเดือน วิธีการนี้จะทราบความต้องการ SDR's ของสมาชิก เพื่อจัดให้เป็นไปตามความต้องการและจะช่วยเหลือสมาชิกให้ดำรงจำนวน SDR's เท่าที่จำเป็นไว้ได้เมื่อสิ้นสุดระยะเวลามาตรฐาน โดยวิธีนี้สมาชิกซึ่งได้ใช้ SDR's โดยเฉลี่ยเกินกว่า 70 เปอร์เซ็นต์ของที่ได้รับจัดสรรมา จะต้องมี SDR's เท่าที่จำเป็นด้วยเงินตราที่แลกเปลี่ยนได้จากสมาชิกประเทศอื่น ซึ่งระบุไว้โดยกองทุนการเงินจากการแจกจ่าย SDR's ในขณะนั้น

SDR's มีความหมายต่อสหรัฐอเมริกาอย่างไร

การนำ SDR's เข้ามาใช้จะเป็นสิ่งสำคัญเป็นพิเศษแก่สหรัฐอเมริกา เพราะเท่าที่เป็นอยู่ บทบาทของดอลลาร์เข้ามามีส่วนร่วมในการเงินระหว่างประเทศมาก การนำ SDR's เข้ามาใช้ในทางปฏิบัติ และการใช้ในระยะยาวมีผลแตกต่างสำหรับสหรัฐมากกว่าประเทศอื่น

สหรัฐอเมริกาจะใช้ SDR's เพื่อชดเชยดุลการชำระเงินหรือเกินดุลในรูปแบบที่ต่างจากเดิมไป สหรัฐอเมริกาจะไม่เหมือนประเทศอื่นคือ การคลังของสหรัฐไม่ต้องซื้อและขายเงินตราต่างประเทศ เพื่อดำรงอัตราแลกเปลี่ยนของดอลลาร์ไว้ภายในกำหนด การดำเนินการที่จัดทำโดยประเทศแต่ละประเทศในเรื่องดอลลาร์เป็นการเพียงพอที่จะรักษาเสถียรภาพไว้ได้ สหรัฐยอมเปลี่ยนเงินตราสกุลต่างๆ ที่แลกเปลี่ยนได้ หรือแลกเปลี่ยนเป็นทองคำซึ่งสะสมโดยธนาคารกลางประเทศต่างๆ และดอลลาร์ให้ธนาคารกลางเหล่านั้นเพื่อแลกกับทองคำ

ในระยะที่ผ่านมา สหรัฐได้ใช้ทองคำที่เก็บไว้และวงเงินเครดิตของตนกับ IMF เพื่อรับดอลลาร์ที่ไม่เป็นทางการ โดยสหรัฐเป็นหนึ่งธนาคารกลางประเทศต่าง ๆ เนื่องจากสหรัฐขาดดุลการนำเข้า SDR's เข้ามาใช้ สหรัฐจะต้องอยู่ภายใต้กฎข้อบังคับในการใช้ SDR's เช่นเดียวกับประเทศอื่น เมื่อมีทางเลือกเพิ่มขึ้นในการรับแลกดอลลาร์ไม่เพียงปรารถนา กับ SDR's เป็นการป้องกันไม่ให้สำรองทองคำของสหรัฐต้องเสียไป และยังเป็นการเพิ่มกลไกการชำระเงินระหว่างประเทศขึ้นอีก

ในระยะยาวการนำเข้า SDR's เข้ามาใช้ ก็หวังว่าจะมีบทบาทเป็นสำรองได้แทนที่ดอลลาร์ ทั้งนี้เพราะจากแนวคิดที่ว่า ดอลลาร์ไม่เพียงพอกับความจำเป็นต่อความเจริญเติบโตของสำรองทั่วโลกเป็นสิ่งที่นำ SDR's เข้ามาใช้ ความสำคัญของดอลลาร์ในฐานะเป็นตัวสภาพคล่องระหว่างประเทศ คาดว่าจะลดลงเรื่อยๆ เมื่อจำนวน SDR's ที่นำเข้ามาใช้ในระยะต่อไปมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดี หน้าที่สำคัญที่ดอลลาร์ได้กระทำมาในฐานะเป็นเงินสกุลที่ใช้ในธุรกรรมระหว่างประเทศมากที่สุดจะยังคงไม่เปลี่ยนแปลง บทบาทนี้ของดอลลาร์อาจจะเข้มแข็งยิ่งขึ้น เมื่อมีการเตรียมการนำเข้า SDR's เข้ามาใช้ อันจะก่อให้เกิดระบบการชำระเงินระหว่างประเทศที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การปฏิรูประบบการเงินระหว่างประเทศ

ในช่วง 25 ปีตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่สอง ความเจริญก้าวหน้าของประชากรทั่วโลกขึ้นอยู่กับการค้าระหว่างประเทศที่แผ่ขยายมากขึ้น กลไกการชำระเงินระหว่างประเทศที่มีประสิทธิภาพเป็นสิ่งสนับสนุนการค้าระหว่างประเทศนี้ รัฐบาลประเทศต่างๆ ต่างพยายามรักษาผลประโยชน์ของประชากรของตนไว้ โดยให้ความมั่นใจว่า ระบบการเงินจะกระทำหน้าที่เป็นไปอย่างราบรื่น การยอมรับโครงการ SDR เป็นก้าวสำคัญอีกก้าวหนึ่ง จากการปฏิบัติงานที่ผ่านมาจะแสดงให้เห็นผลดีว่า SDR ได้ผ่อนคลายนปัญหาที่ระบบการเงินระหว่างประเทศได้ประสบมาในระยะหลายปีที่ผ่านมา การเปลี่ยนแปลงก้าวหน้าอย่างอื่นยังจำเป็นต้องมีอีกต่อไป แต่สิ่งหนึ่งที่ได้ผ่านไปแล้วคือ

การยอมรับโครงการ ซึ่งเป็นสิ่งแสดงถึงการตัดสินใจด้วยความเต็มใจ และความสามารถของ ผู้เชี่ยวชาญทางการเงินทั่วโลกที่จะทำงานร่วมกันแก้ปัญหาที่ประสบอยู่

ธนาคารพัฒนาเอเชีย (Asian Development Bank)

ธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB) เป็นสถาบันการเงินเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมความเจริญทางเศรษฐกิจและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชีย ความดำริที่จะก่อตั้งธนาคารพัฒนาแห่งภาคเพื่อเอเชีย เป็นผลจากการปรึกษาหารือ ณ ที่ประชุม ซึ่งก่อนนี้เรียกว่า คณะกรรมการเศรษฐกิจของเอเชียและตะวันออกไกล " ECAFE " (the former United Nations Economic Commission for Asia and the Far East) หรือ ปัจจุบันนี้เรียกว่า คณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมสำหรับเอเชียและแปซิฟิก " ESCAP " (The Economic and Social Commission for Asia and the Pacific) ที่กรุงมะนิลาในเดือนธันวาคม 1963 คณะผู้เชี่ยวชาญกลุ่มหนึ่งได้ถือแนวความคิดนี้ เพื่อหาทางจัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาขึ้นคณะหนึ่ง เปิดการประชุม ณ นครเวลลิงตัน ในเดือนมีนาคม 1965 ได้จัดทำร่างข้อตกลงว่าด้วยการสถาปนาธนาคารพัฒนาเอเชีย ภายหลังจากที่ข้อบังคับได้รับความเห็นชอบและประกาศใช้ ธนาคารพัฒนาเอเชีย ได้ประกาศแต่งตั้งขึ้นในเดือนพฤศจิกายน 1966 และเปิดกิจการเป็นทางการในเดือนธันวาคมปีเดียวกัน สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในกรุงมะนิลา ในปัจจุบันนี้ธนาคารมีประเทศเข้าเป็นสมาชิก 41 ประเทศ 27 ประเทศอยู่ในภูมิภาคเอเชีย และ 14 ประเทศอยู่นอกภูมิภาค

ธนาคารพัฒนาเอเชีย มีลักษณะสำคัญสองประการในฐานะที่เป็นสถาบันจัดหาเงินภูมิภาคดังนี้ คือ

1. เนื่องจากธนาคารพัฒนาเอเชียเป็นธนาคารที่ได้สืบทอดความคิดมาจาก ESCAP และจัดตั้งอยู่ในภูมิภาคของ ESCAP ประเทศในภูมิภาค 27 ประเทศ เข้าหุ้นในธนาคารถึง 74% ประธานกรรมการและกรรมการ 8 คน จากจำนวน 12 คน มาจากประเทศในภูมิภาค
2. สมาชิกภาพของธนาคารขยายขอบเขตออกนอกภูมิภาค ไม่เหมือนกับสถาบันการเงินในภูมิภาคอื่น ประเทศนอกเอเชียหลายประเทศได้สมทบเป็นเงินทุนค่าหุ้นของธนาคาร และมีผู้แทนอยู่ในคณะกรรมการบริหารและในคณะผู้บริหารงานด้วย

ลักษณะการบริหาร

ธนาคารมีสภาผู้ว่าการ คณะกรรมการ ประธาน และรองประธานเจ้าหน้าที่ และพนักงาน สภาผู้ว่าการ เป็นคณะบุคคลที่วางนโยบายสูงสุดของธนาคาร ประเทศสมาชิกแต่ละประเทศจะ แต่งตั้งผู้ว่าการหนึ่งคนและผู้ว่าการสืบเปลี่ยนหนึ่งคน สภาผู้ว่าการซึ่งมีอำนาจในธนาคารจะมอบ อำนาจให้แก่คณะกรรมการบริหาร ยกเว้นในเรื่องการรับสมาชิกใหม่ การเปลี่ยนเงินทุนหุ้นรับ อนุญาตของธนาคาร การเลือกตั้งกรรมการบริหารและประธานของธนาคาร และการแก้ไขข้อ บังคับของธนาคาร

การลงคะแนนเสียงของสมาชิกแต่ละประเทศ แบ่งออกเป็นสองชนิดคือ คะแนนเสียง พื้นฐาน (Basic votes) และคะแนนเสียงตามส่วน (Proportional votes) คะแนนเสียงพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเสียงที่แบ่งให้แก่ประเทศสมาชิกทั้งหมดเท่าๆ กันรวมกันเป็น จำนวน 20% ของ จำนวนคะแนนเสียงทั้งหมดของประเทศสมาชิก จำนวนคะแนนเสียงตามสัดส่วนเท่ากับจำนวนหุ้น ที่สมาชิกถือหุ้นของธนาคารอยู่

คณะกรรมการบริหาร ความรับผิดชอบในแนวนโยบายของการดำเนินงานของธนาคาร อยู่ที่คณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการมีกรรมการ 12 นาย 8 นายเป็นตัวแทนของประเทศ สมาชิกในภูมิภาค และ 4 นายเป็นตัวแทนของประเทศสมาชิกนอกภูมิภาค

คณะกรรมการใช้อำนาจทั้งหมดที่ได้รับมอบจากสภาผู้ว่าการเป็นไปตามข้อบังคับ ทำการ ตัดสินใจเกี่ยวกับเงินให้กู้ ความช่วยเหลือทางวิชาการ โครงการกู้เงิน และการดำเนินงานอย่างอื่น ของธนาคาร การรับรองการบริหารของธนาคารและเสนองบดุลของแต่ละปี เพื่อสภาผู้ว่าการลง มติรับรอง คณะกรรมการอยู่ในวาระ 2 ปี และอาจได้รับเลือกตั้งใหม่ได้ กรรมการแต่ละคนมี สิทธิที่จะนับจำนวนคะแนนเสียงที่ลงให้แก่ตน การนับการลงคะแนนเสียงในเรื่องต่างๆ ถือเสียง ข้างมากเป็นเกณฑ์ ยกเว้นกรณีที่มีบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในข้อบังคับ

ประธานและรองประธาน ประธานธนาคารได้รับเลือกโดยสภาผู้ว่าการตามข้อบังคับ ประธานควรมีสัญชาติของสมาชิกประเทศในภูมิภาค วาระในตำแหน่งประธานอยู่ได้ 5 ปี และ อาจได้รับเลือกตั้งใหม่ ประธานธนาคารเป็นประธานคณะกรรมการโดยตำแหน่ง รับผิดชอบใน การจัดรูปงานและดำเนินการในธนาคาร

รองประธานเป็นตำแหน่งรองของประธานในการจัดการ และดำเนินกิจการของธนาคาร ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการตามคำแนะนำของประธาน รองประธานอยู่ในตำแหน่ง 5 ปี เช่นเดียวกัน บริหารตามอำนาจและกระทำตามหน้าที่ที่จะกำหนดโดยคณะกรรมการ ในกรณีที่ ประธานไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติงานได้ รองประธานกระทำหน้าที่และใช้อำนาจแทนประธาน

ธนาคารจัดองค์กรแบ่งออกเป็น 5 ฝ่าย และ 5 สำนักงาน ฝ่ายปฏิบัติการมีหน้าที่เป็น ศูนย์รวมการติดต่อกับลูกค้าของธนาคาร โดยไม่คำนึงถึงชนิดของความช่วยเหลือที่ต้องการหรือ ที่ให้ไป ฝ่ายโครงการอีก 2 ฝ่าย มีผู้เชี่ยวชาญและผู้ชำนาญการในการประเมินคุณค่าของเงินกู้ และโครงการช่วยเหลือทางเทคนิค สำนักงานเศรษฐกิจปฏิบัติการทางด้านค้นคว้าทางเศรษฐกิจ และประเมินโครงการของธนาคารที่ผ่านมา และจัดบริการเรื่องสถิติ ฝ่ายและสำนักงานที่เหลือ คือ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายการเงิน สำนักเลขานุการ สำนักที่ปรึกษาทั่วไป สำนักตรวจสอบภายใน และ สำนักแถลงข่าว

วัตถุประสงค์และหน้าที่

วัตถุประสงค์ตามข้อบังคับ วัตถุประสงค์ของธนาคารคือ เพื่อส่งเสริมความเจริญทาง เศรษฐกิจและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียและตะวันออกไกล (รวมทั้งย่านแปซิฟิก) และเพื่อช่วย เร่งการดำเนินการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกกำลังพัฒนา ในรูปแบบรวมตัว หรือแบบ แยกเป็นรายตัว

หน้าที่ เพื่อให้สำเร็จผลสมกับวัตถุประสงค์ ธนาคารมีหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมการลงทุนในภูมิภาคของเงินทุนสาธารณะและเงินทุนส่วนตัว ที่มี วัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนา
2. การใช้ทรัพยากรทางการเงินที่หามาได้ ให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาประเทศ สมาชิกในภูมิภาค จัดความสำคัญก่อนหลังแก่สัญชาติหรือภูมิภาคและโครงการ ที่ขอู้
3. ให้ความช่วยเหลือประเทศสมาชิกในการประสานนโยบายและแผนพัฒนา เพื่อ ให้มีการนำทรัพยากรมาใช้ให้ดีขึ้น ทำให้เศรษฐกิจมีคุณค่าควรแก่การยกย่องและ ส่งเสริมการขยายตัวของการค้าต่างประเทศอย่างมีระเบียบ
4. ให้ความช่วยเหลือทางวิชาการ เพื่อเตรียมโครงการจัดหาเงินช่วยเหลือและ บริหารงานพัฒนา รวมทั้งเสนอโครงการเป็นพิเศษเฉพาะ
5. ให้ความร่วมมือประสานงานกับองค์การสหประชาชาติ รวมทั้งองค์การตัวแทน และหน่วยงานต่าง ๆ ขององค์การสหประชาชาติ และองค์การระหว่างประเทศอื่น เช่นเดียวกับเงินลงทุนแห่งชาติทั้งภาคสาธารณะและภาคเอกชน ซึ่งเกี่ยวข้องกับ

การลงทุนเพื่อพัฒนาในภูมิภาคนี้ และให้องค์การนั้นสนใจนำเงินลงทุนในโครงการใหม่ๆ เพื่อการลงทุนและการช่วยเหลือ

6. ดำเนินงานด้านกิจกรรม และจัดบริการอื่น ซึ่งช่วยให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ธนาคารตั้งขึ้นไว้

แหล่งเงินทุน

ที่มาของเงินทุนประกอบด้วย

1. เงินทุนสามัญ ส่วนใหญ่ประกอบด้วยเงินทุนที่สมาชิกถือหุ้น และเงินกู้ยืม
2. เงินสมทบ ซึ่งอาจจะตั้งขึ้นหรือธนาคารยอมรับ

(1) เงินทุนสามัญ

ธนาคารมีเงินทุนจดทะเบียน 3,366 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (เงินทุนแรกเริ่มบวกกับเงินทุนเพิ่มอีก 3 ครั้ง) จากจำนวนทั้งหมด มีผู้จอง 2,761.23 ล้านดอลลาร์สหรัฐจากเงินทุนเริ่มแรก และการเพิ่มทุนครั้งแรก ครั้งหนึ่งเป็นเงินทุนที่จ่ายแล้ว ส่วนอีกครึ่งหนึ่งเป็นทุนที่เรียกให้ชำระเพื่อใช้เป็นหลักประกันพันธะของธนาคารได้ การเพิ่มทุนครั้งที่สองและครั้งที่สาม 80% เรียกให้ชำระได้ ส่วน 20% ชำระเป็นเงินสดแล้ว เงินทุนที่เรียกให้ชำระได้จะเป็นการค้ำประกันหลักทรัพย์ของธนาคารในอันที่จะกู้ยืมทุนในตลาดเงินทุนทั่วโลก

ส่วนที่ชำระแล้วของเงินทุนเริ่มแรกและเงินทุนเพิ่มครั้งที่หนึ่ง แบ่งจ่ายเป็น 5 งวด ปีละครั้ง ครั้งหนึ่งของจำนวนที่จ่ายแล้วแต่ละงวด ต้องชำระเป็นทองหรือเงินสกุลที่แลกเปลี่ยนได้ และอีกครั้งหนึ่งชำระเป็นเงินสกุลของประเทศของตน ส่วนที่ชำระแล้วของเงินทุนที่เพิ่มครั้งที่สองและครั้งที่สามจ่ายเป็นงวดเท่าๆ กัน สามงวดในปี 1973, 1974 และ 1975 เมื่อสิ้นปี 1973 เงินทุนที่ชำระโดยประเทศสมาชิกมีจำนวนถึง 700.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งมีอยู่ 580.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐเป็นเงินสกุลที่แลกเปลี่ยนได้

ธนาคารคอยดูความเจริญเติบโตของตลาดเงินทุนระหว่างประเทศ เพื่อออกพันธบัตรของตนเองในเวลาที่เหมาะสม พันธบัตรครั้งแรกของธนาคารออกในเดือนกันยายน 1969 ในสาธารณรัฐเยอรมัน มีวัตถุประสงค์ใหญ่ที่จะทำความคุ้นเคยกับนักลงทุน และวางรากฐานความเชื่อถือเครดิตของธนาคาร ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ธนาคารได้เพิ่มการออกพันธบัตรประมาณ 298 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในประเทศออสเตรเลีย เบลเยียม สาธารณรัฐเยอรมัน อิตาลี ญี่ปุ่น คุเวต ลักเซมเบิร์ก สวิสเซอร์แลนด์ และสหรัฐอเมริกา และออกในบางประเทศสมาชิกในภูมิภาค

(2) เงินทุนสมทบ

ระเบียบข้อบังคับของธนาคารให้ตั้งกองทุนชนิดหนึ่ง เรียกว่า "กองทุนสมทบ" ธนาคารอาจรับบริจาคเข้ากองทุนสมทบ ซึ่งบริหารการเงินตามเงื่อนไขที่ตกลงกับผู้บริจาคเมื่อวัตถุประสงค์ไม่ขัดกับวัตถุประสงค์และหน้าที่ของธนาคาร จากการยอมรับกฎและระเบียบ "กองทุนสมทบ" ของสภาผู้ว่าการในปี 1968 ธนาคารได้จัดตั้งกองทุนสมทบรวบรวมกองทุนต่างๆ คือ กองทุนสมทบเพื่อเกษตร กองทุนสมทบเพื่อวัตถุประสงค์ร่วม และเงินทุนสมทบเพื่อช่วยเหลือด้านเทคนิค เข้าไว้ด้วยในเดือนพฤษภาคม 1973 กองทุนสมทบเพื่อการเกษตรได้ร่วมกับกองทุนสมทบเพื่อวัตถุประสงค์ร่วม ดังนั้น ประเทศสมาชิก 20 ประเทศ (ออสเตรเลีย ออสเตรีย เบลเยียม แคนาดา เดนมาร์ก ศรีลังกา สาธารณรัฐประชาชนจีน ฟินแลนด์ สาธารณรัฐเยอรมัน อินเดีย อิตาลี ญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ นอร์เวย์ ปากีสถาน สวิสเซอร์แลนด์ สหราชอาณาจักรอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา) ได้บริจาค เพื่อรับรองเป็นทางการที่จะบริจาคให้แก่กองทุนสมทบของธนาคาร

นอกจากนี้ธนาคารยังได้รับมอบอำนาจให้โอนเงิน 10 เปอร์เซ็นต์ของเงินทุนสามัญไปเป็นเงินทุนสมทบเพื่อวัตถุประสงค์ในการให้กู้ยืมได้เป็นครั้งคราว

การดำเนินการให้กู้ยืม

การปฏิบัติงานของธนาคาร มีหลักการที่จะให้โครงสร้างที่พัฒนาอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ ได้กู้ยืมไปใช้ในส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาแห่งชาติหรือท้องถิ่น ด้วยทัศนคติที่จะส่งเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ รวมทั้งความร่วมมือระหว่างสมาชิกประเทศที่กำลังพัฒนา โครงการใดก็ตามซึ่งต้องการสนับสนุนทางการเงินโดยเอกเทศ แต่ความเห็นของธนาคารเห็นว่ายังเป็นรายใหญ่ไม่พอที่จะควบคุมได้โดยตรง ธนาคารก็อาจจะสนับสนุนทางการเงินให้แก่ธนาคารเพื่อการพัฒนาของประเทศนั้น หรือใช้วิธีการอื่นใดที่เหมาะสม เพื่อให้ธนาคารหรือกิจการใดที่สามารถให้กู้ยืมเงินนั้นต่อไปยังโครงการเช่นนั้น

จนถึงกลางปี ค.ศ. 1974 ธนาคารเพียงแต่ใช้เงินตราสกุลต่างๆ ให้กู้เฉพาะค่าใช้จ่ายของโครงการซึ่งเป็นส่วนที่ต้องใช้เงินตราต่างประเทศเท่านั้น ดังนั้น ธนาคารจึงจัดเงินตราต่างประเทศแลกเปลี่ยน เพื่อให้กู้สำหรับค่าใช้จ่ายของโครงการเป็นเงินสกุลภายในประเทศนั้น

ในกรณีการให้กู้ยืมโดยตรง ผู้กู้ได้รับอนุญาตให้ถอนเงินเพื่อใช้จ่ายตามโครงการตามที่เป็นจริง จำนวนเงินกู้จากแหล่งเงินทุนสามัญของธนาคารอาจจะใช้ได้เฉพาะประเทศสมาชิก เพื่อซื้อสินค้าและบริการจากประเทศสมาชิกเท่านั้น โดยวิธีการประมูลแข่งขันระหว่างประเทศสมาชิก

ในกรณีเงินกู้สมทบทุน ซึ่งส่วนใหญ่มาจากแหล่งบริจาค การจัดซื้อในหลักการประมูลแข่งขันระหว่างประเทศที่มีสิทธิเข้าประมูลเท่านั้น

เมื่อโครงการได้ดำเนินการไปโดยรัฐบาลของประเทศสมาชิก สมาชิกที่เกี่ยวข้องก็คือผู้กู้ ตามปกติ ธนาคารจะให้กู้โดยตรงกับวิสาหกิจของประเทศสมาชิกที่รับผิดชอบในโครงการที่รัฐบาลประเทศนั้นเข้าค้ำประกัน เงินกู้จากเงินทุนสมทบตามปกติให้แก่รัฐบาลของสมาชิก ในกรณีที่ปรากฏว่า รายได้ยังไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้กู้โดยตรงด้วยประการใดประการหนึ่ง ธนาคารอาจให้กู้โดยผ่านรัฐบาลหรือองคค์งานอื่นที่เห็นว่าเหมาะสม อันเป็นผลให้การกู้ยืมเงินนั้นอีกทอดหนึ่ง เงื่อนไขการให้กู้ยืมนั้นอาจจะแตกต่างจากเงื่อนไขที่ธนาคารให้กู้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของธนาคารเอง ขึ้นอยู่กับฐานะทางการเงินของผู้กู้ และขึ้นอยู่กับเงื่อนไขต่างๆ ในตลาดของประเทศนั้นด้วย เป็นต้น

การให้กู้แบบธรรมดาและการให้กู้แบบพิเศษ

วิธีการให้กู้ของธนาคารแบ่งออกเป็นสองชนิดใหญ่ๆ ตามที่มาของเงินทุนและตามเงื่อนไขต่าง ๆ คือ การให้กู้แบบธรรมดา และการให้กู้แบบพิเศษ

- ก. การให้กู้แบบธรรมดา คือ เงินที่ให้กู้ได้มาจากเงินทุนของธนาคารตามปกติ และคิดดอกเบี้ยในอัตรามาตรฐาน และมีระยะเวลาให้กู้และระยะปลอดหนี้ตามสมควร
- ข. การให้กู้แบบพิเศษ คือ เงินที่ให้กู้ได้จากเงินทุนสมทบของธนาคาร ธนาคารให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศที่กำลังพัฒนา ที่มีรายได้ประชาชาติต่อคนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ หรือมีความสามารถชำระหนี้ได้น้อย และให้กู้แก่โครงการที่มีการพัฒนาได้อย่างดีเยี่ยมก่อนอื่น ซึ่งจะเสียดอกเบี้ยในอัตราต่ำกว่า และโดยทั่วไปจะมีระยะเวลาการกู้และระยะปลอดหนี้ยาวนานกว่า เมื่อเทียบกับการให้กู้ตามปกติ

มาตรการให้กู้แบบพิเศษนั้น ประเทศผู้กู้จะต้องมีรายได้ประชาชาติต่อคนไม่เกิน 300 เหรียญสหรัฐ รวมทั้งความสามารถชำระหนี้คืนด้วย นอกจากนั้นลักษณะโครงการยังเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องพิจารณา ได้แก่ โครงการซึ่งมีค่าทางเศรษฐกิจและสังคมสูง แต่โครงการนั้นมีค่าทางรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ และเป็นผลรับทางอ้อม สมควรได้รับเงินกู้แบบพิเศษ เมื่อวิธีการที่จะมีเงื่อนไขการให้กู้เป็นพิเศษนอกเหนือไป ก็อาจรวมวิธีการ

ให้กู้แบบธรรมดาและการให้กู้แบบพิเศษ ใช้สำหรับระดับประเทศหรือแก่ระดับโครงการแต่ละเรื่อง

เงื่อนไขการให้กู้

ดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียม และรายการคืนเงินต้น ขึ้นอยู่กับข้อตกลงที่ธนาคารจะให้แก่การกู้รายใด เงื่อนไขการให้กู้จะแตกต่างกันระหว่างวิธีให้กู้แบบธรรมดาและวิธีให้กู้แบบพิเศษ การให้กู้แบบพิเศษมีเงื่อนไขการให้กู้ดีกว่าการให้กู้แบบธรรมดา ตามปกติธนาคารจะคิดดอกเบี้ย $8^{1/4}\%$ ต่อปี สำหรับการให้กู้แบบธรรมดา และค่าบริการ 1% ต่อปี สำหรับเงินกู้แบบพิเศษ สำหรับเงื่อนไขการชำระคืนเงินต้น รวมทั้งระยะปลอดหนี้ของเงินให้กู้แบบธรรมดามีอยู่หลายอย่างต่างๆ กัน สำหรับเงินทุนสมทบตั้งกฎเกณฑ์ไว้แน่นอน คือ การชำระหนี้คืนภายใน 40 ปี รวมทั้งระยะปลอดหนี้อีก 10 ปี

Commitment fee

ธนาคารคิดค่าธรรมเนียมเงินกู้ที่ยังไม่ได้ใช้ถึง $3/4$ ของ 1% สำหรับเงินกู้แบบธรรมดา ค่าธรรมเนียมนี้จะคิดจากส่วน 15 % ของเงินกู้ในปีแรก และมีอัตราเพิ่มขึ้นสำหรับส่วนที่ยังไม่ใช้ในปีต่อไป ไม่มีการคิดค่าธรรมเนียมเงินกู้ที่ยังไม่ใช้สำหรับเงินกู้แบบพิเศษ

วิธีการให้กู้

ทั้งวิธีการให้กู้แบบธรรมดาและการให้กู้แบบพิเศษ ใช้วิธีการให้กู้เหมือนกัน โดยเริ่มต้นจากการคัดเลือกโครงการ เนื่องจากเงินทุนของธนาคารหาได้ยากเมื่อเปรียบเทียบกับความต้องการของประเทศสมาชิก ธนาคารจึงต้องระมัดระวังการคัดเลือกโครงการอย่างรอบคอบ ในกรณีธนาคารจะพิจารณาการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศนั้น ธนาคารจะเน้นหนักในโครงร่างและการบรรลุผลสำเร็จในการพัฒนาเฉพาะส่วนหรือทั้งประเทศ ธนาคารเชื่อว่าโครงการที่เสนอ มีคุณค่าทางพัฒนาการสูง ในกรณีเป็นการขอกู้โดยรัฐบาลของประเทศสมาชิก ธนาคารจะต้องแน่ใจว่า รัฐบาลของประเทศสมาชิกไม่มีข้อขัดข้องที่ธนาคารจะให้กู้แก่โครงการนั้น เมื่อธนาคารพอใจโครงการที่เสนอมาก็จะส่งคณะบุคคลไปศึกษารายละเอียดว่า โครงการนั้นประหยัดตามควรมีเทคนิคดี ทำที่ของการจัดการและองค์งาน เอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเอกสารการกู้จัดเตรียมเพื่อเสนอคณะกรรมการของธนาคาร เงินกู้จะมีผลต่อเมื่อมีการลงนามในข้อตกลงเงินกู้

การช่วยเหลือทางเทคนิค

หน้าที่การช่วยเหลือทางเทคนิคของธนาคารอาจจะสรุปได้ดังนี้

- (ก) การเพิ่มสมรรถภาพโครงการจัดเตรียมโครงการและสร้างองค์งาน ได้แก่ การบริหารให้คำแนะนำในการจัดตั้ง การฝึกงาน และการศึกษา
- (ข) การกระจายเงินกู้ระดับประเทศให้แก่โครงการพัฒนาประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งได้รับเงินกู้ในสัดส่วนที่น้อยอยู่แล้ว
- (ค) การกระจายเงินกู้อย่างน้อยในประเทศกำลังพัฒนาหรือกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา เช่น การศึกษาเพื่อการพัฒนาพลังงาน การเกษตร การชลประทาน การขนส่ง

การดำเนินการช่วยเหลือทางเทคนิคของธนาคารเริ่มต้นจากปี 1967 ในโครงการแรกที่ทางธนาคารให้แก่ประเทศอินโดนีเซียเกี่ยวกับการผลิตธัญญาหาร เงินช่วยเหลือในกรณีนี้ ธนาคารได้รับบริจาคจากประเทศต่างๆ เพื่อช่วยเหลือประเทศยากจนที่สุด เพื่อให้การครองชีพของพลเมืองโดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนบทได้มีความเป็นอยู่ดีขึ้น โดยช่วยเหลือผลผลิตและรายได้ประชาชาติ การช่วยเหลือบางรายได้ผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษา ที่จะช่วยเหลือศึกษาหาความพร้อมเพรียงก่อนการลงทุน การดำเนินการขอกู้ การประเมินโครงการ การฝึกอบรม เหล่านี้ล้วนแต่อยู่ในโครงการงานของธนาคารทั้งสิ้น